

P E D A G O Š K A

Knjižnica

SP

MLADIKA 1994/95

GIMNAZIJA
LEDINA

373.5(497.4 Ljubljana)

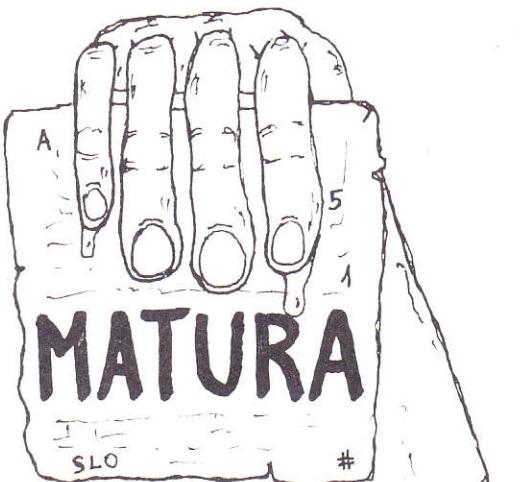
000004423, 1

COBISS ©

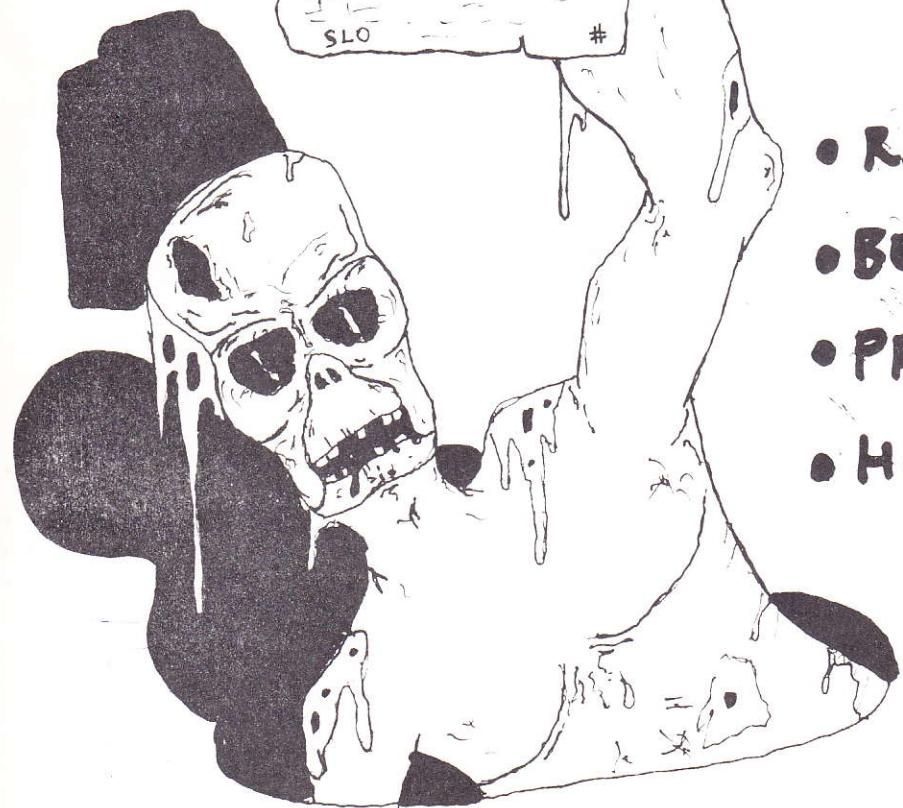
MLADIKA

LETNIK 4, ŠTEVILKA 1, CENA

SIT.

- ROLLINS BAND
- RAMONES
- DUBLINERS
- RAČUNALNIŠTVO
- BEAVIS & BUTTHEAD
- PROF. PUSTOVA
- HOROSKOP

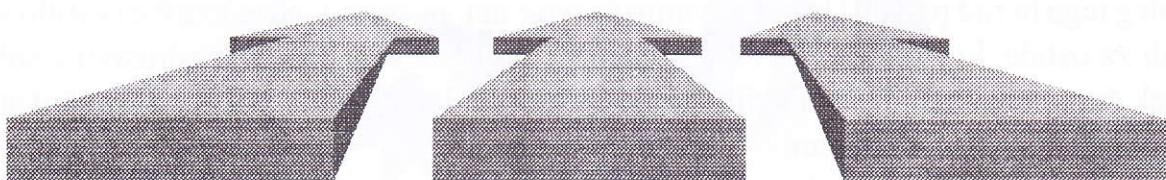
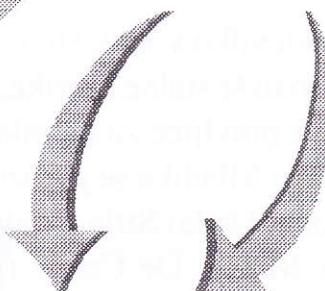
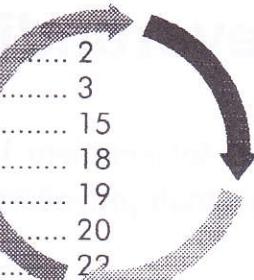
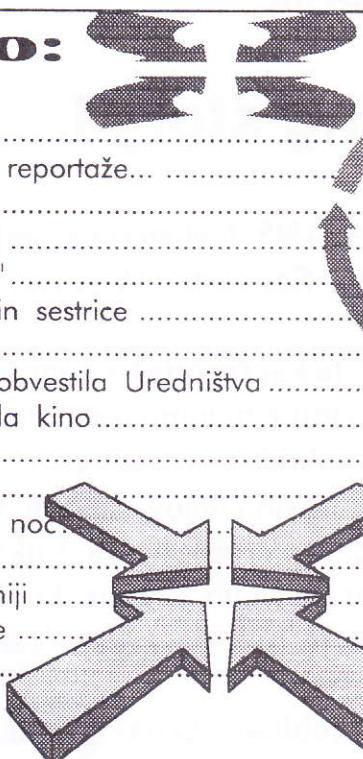

IN
OSTALE
NORCIJE

KAZALO

Kazalo:

Uvodnik	2
Novice, intervjuji, reportaže	3
Glasbena scena	15
Beavis & Butthead	18
"Step on it, baby!"	19
Za pivske bratce in sestrice	20
Ljubljanska scena	22
Pisma bralcev in obvestila Uredništva	23
Mladika je obiskala kino	25
Pedigree fans	27
Šport	28
Pravljica za lahko noc	29
Multimedia	30
Odmevi po Sloveniji	31
"Ginekolog" svetuje	32
StarTruck™®©	34

043886

Gimnazija Ledina - knjižnica
Moj 2.0

MLADIKA – časopis Gimnazije Ledina. Glavna urednika: Blaž Kondža in Bojana Halužan; odgovorna urednica: Urška Kavšek in Andrej Miholič; grafična urednica: Jure Čokl in Patricija Čičmir; pom.graf.ur.: Borut Kotar in Matej De Cecco; tehnični urednik: Jaka Fon; pom.teh.ur. Biba Sehovič. Sodelavci pri tej številki: Matija Omerzu, Daša Doberšek (glasba), Sandi Valenčič (ZF), Primož Sever (šport), Urška Strle, Andreja Zupančič (kino), Matej Petek (računalništvo), Jan Rasiewicz, Luka Batista and others. Večina slikovnega materiala: Grafično uredništvo Mladike in Izar Lunaček.
Naklada: 350 izvodov. Tisk: GrejoX. Prelom: MLADIKA DTP.

Neverending story I.

Pozdravljamo vas v novem šolskem letu 1994/95. Nekateri nas že poznate, ostali (1. letniki) pa nas še boste spoznali pravočasno. Saj veste: "You can run, but you can't hide!".

Za prvo številko v letu, smo vam pripravili nekaj reportaž s koncertov, ekskurzij etc. Seveda so tu še stalne rubrike, kot npr. intervjuji z znanimi osebami, našimi profesorji, Sandijeve pravljice za najmlajše, utrinki s pohodov po Stari etc.

Uredništvo Mladike se je razširilo na nekaj novih članov. Zato bi rad pozdravil naše nove člane: Urško Strle, Andrejo Zupančič, Jana Rasiewicza, Luko Batista, Primoža Severja, Mateja De Cecco in seveda našo Patricijo Čičmir, ki je poskrbela, da je Mladikina grafična podoba še lepša, kot je bila do sedaj. Vsem tem bi izrazil dobrodošlico v imenu starih članov Uredništva.

Zahvalil bi se še avtošoli BOLIT d.o.o. iz Ljubljane, ki nas je sponzorirala skozi vse leto.

Poleg tega bi rad povabil k sodelovanju še naše najmlajše ter prve letnike (vabilo velja tudi za ostale, ki jih veseli novitni skoček). Oglasite se v našem uredništvu v sobi 8, vsak četrtek 8. šolsko uro. Pridite, ne bo vam žal. Hocarji najboljši na sončni strani Alp in senčni strani Balkan.

Sicer pa, kaj bi vas utrujali z uvodnikom, pojrite na drugo stran in si preberite kaj bolj zanimivega.

Blaž Kondža, glavni urednik

GIMNAZIJADA

Ja, to je sila zabavna stvar. V bistvu je kar špas! Gre za to, da se gimnazijci & gimnazijke napokajo na istem kraju in se čimborj hvalijo s svojimi stvaritvami. To je pravzaprav priložnost, da na javnem mestu, pred celim svetom pokažemo, da smo ustvarjalni, ambiciozni, skratka bodoči intelektualci! Samo pomislite, kako bedno in nesmiselno bi bilo življenje brez Gimnazijade! Celo leto bi se znojili in ustvariali v raznih krožkih, kot na primer: dramski, video, recitatorski, foto, astronomski, krožek kvačkanja, zveza mladih zabušantov.....itd, itd, potem pa ko bi izdelali ali pa se naučili svoje drame,

video spote, recitale, fotke & posterje, odkrili, da se vesolje vrti okoli Zemlje, skvačali puloverjev za celo TO ali pa uspešno zabušili šolsko leto, in bi vse to hoteli pokazati ljudskim množicam, pa ne bi vedeli, kako, kje in kdaj - skratka, svet ne bi nikoli niti slišal o naših skritih potencialih. Tako pa je tu odrešilna Gimnazijada! Cele tri dni se lahko izkazujemo in hvalimo sami s sabo, seveda oproščeni pouka, he, he. No, in vse to se je prejšnje leto dogajalo v Mariboru.

Vse je bilo blazno dobro organizirano. Tja smo se pripeljali z vlakom (na stroške šole), potem pa so se, tam čakajoči domorodci, zagrebli vsak za svojega prišleka in se proglašili za gostitelje. Tako je bil problem spanja rešen, hrano pa smo si kupovali sproti, v kolikor ni počastil gostitelj, kar je tam dokaj v navadi. Kar gostoljubni so tile Mariborčani, ni kaj! Po dveh

urah *freizeita* so se že pričele prireditve. Te pa so se vršile na različnih krajih in v glavnem ob istem času, tako, da si bil pogosto v dilemi: ali naj grem gledat recital Domžalčanov ali pa naj grem na rock koncert gimnazijskih bendov....ni dileme! In po enajsti tovrstni dilemi, ko si obiskal že toliko dram, da ti noben kritik ni raven, in toliko ostalih prireditev, kolikokrat si bil na školjki, si v bistvu že izpolnil svoj življenjski cilj, čeprav se tega morda niti nisi zavedal. Medtem pa smo delali vse tisto, kar doma ne moremo: se izleževali na tratici pred II. gimnazijo, spoznavali domorodke in pri tem zavijali s primernim naglasakom, zvečer pa žurali po svetovno znanem *Lentu* (nekaj takega kot pri nas stara Lj.). Torej, ko stvar pogledamo s tega stališča, je videti, kot da smo si med intenzivnim uživanjem pod štajerskim soncem sem pa tja ogledali kako dramo, ki pa so sploh poglavje zase. V glavnem so to bile blazno smešne predelave kakih znanih dram, vendar postavljene v naš čas, ali pa so bile čisto originalne in tudi zelo dobre. Ta najbolj specialna je bila psiho drama, zaigrana na trgu pod zvezdami, v kateri je žrtev strela padla kar v vodnjak.....da o koncertu sploh ne govorim! Mi, kot predstavniki naše šole, pa smo bili jasno krona vsemu. Naš recital Borisa A. Novaka & Marka Pavčka je požel dosti pohval, predvsem zaradi svoje izvirnosti. Bil je namreč posrečena kombinacija ljubezenskih pesmic dveh avtorjev (...zbradavičkami na hej Slovani...ljubi, ne ljubi...) in živo glasbeno spremljavo. Naši trije video prispevki pa so bili tako zelo "umetniški", da so povzročili, vsi razen enega, množične migracije v smeri *exit*. Mladika pa je konkurirala med ostalimi šolskimi časopisi (in to kar dobro), in še in še. Pri tem pa je treba poudariti, da gimnazijada ni tekmovanje, temveč nam le omogoča, da se javno proslavimo ali pa osmešimo, kakorkoli že, stvar ne gre zamuditi! Ves ta hec pa se bo letos ponovil v Ptuju. Da pa bo naša elita tam še bolje zastopana, ustvarajte vrli moji bodoči intelektualci.

FON

Novice, intervjuji, reportaže...

NEKAJ UTRINKOV IZ EKSKURZIJE V LONDON

V nedeljo 12. junija je naša karavana s Hertzovim avtobusom krenila s Kongresnega trga proti konservativni prestolnici. Za seboj smo puščali Jesenice, Salzburg, Muenchen, Strasbourg,... Zora nas je pričakala sredi žitnih polj severnofrancoske pokrajine Pikardije. V Calaisu smo se vkrcali na trajekt za Dover, kamor smo prispeli po dobiti uri vožnje. Na meji so nas postavili v vrsto pod tablo, na kateri ja pisalo All other nations in angleški cariniki so v obliki dveminutnega pogovora vsakemu od nas zaželeti dobrodošlico v njihovi deželi. **England was in the air!** Prva postaja na angleških tleh je bilo mestec Canterbury. Znano je predvsem po svoji katedrali ter tudi kot sedež anglikanske cerkve. Opoldne smo se pripeljali v London pred znameniti Crofton Hotel B kategorije, katerega lastnik je naše gore list. Komur je angleščina povzročala težave, se je brez problema z osebjem pomenil tudi v srbiini. Vsako jutro nas je v jedilnici čakal znameniti angleški zajtrk. Še posebno okusne so bile klobasicice, ki so bolj spominjale na pasje iztrebke v Hyde Parku; tako po okusu, kot tudi po izgledu.

Londinium, rimska vojaška postojanka, je v dveh tisočletjih prerastel v mesto z osmimi milijoni prebivalcev. Ta melting pot sestavlja ljudje vseh ras in narodnosti; od Afričanov, Italijanov, pa vse do Kitajcev in Indijcev. Pravega Angleža spoznate tako, da mu pohodite čevalj. Če se vam bo opravičil, potem je zagotovo Anglež. Če ne verjamete, poskusite!

Ogledovali smo si ga podnevi, tisti pa, ki so imeli dovolj kondicije, tudi v večernih urah. Pohvaliti moram vodičko, pod vodstvom katere smo z avtobusom prekrižarili cel London. Med drugim smo si tudi ogledali **Hampton Court Palace**, prvo kraljevo rezidenco, ki pa je bila v bistvu ena sama velikanska mesarija in jedilnica. Ja, v starih časih se je baje na kraljevem dvoru jedlo in pilo sto na uro.

In Cambridge. Prvo je spet nastalo zaradi angleškega dvora, drugo pa služi predvsem znanosti. Nek ve er smo med potepanjem zašli v Pips Bar. Vstopnina je znašala dva funta, osebe ženskega spola pa so imele prost vstop. Notri so poleg nas povsem prevladovali temnopolti ljudje, ampak prav to je bila tista začimba, zaradi katere je bil ta večer eden boljših. My name is Adam, where are you from? We are from Slovenia! Ah, Russia. No, this is not Russia, this is ex-Yugoslavia, near Italy and Austria. Ah, yes, I know, Tito, Tito,...

Izven bližnje mestne okolice smo si ogledali še mesti Windsor in Cambridge. Prvo je spet nastalo zaradi angleškega dvora, drugo pa služi predvsem znanosti. Nek ve er smo med potepanjem zašli v Pips Bar. Vstopnina je znašala dva funta, osebe ženskega spola pa so imele prost vstop. Notri so poleg nas povsem prevladovali temnopolti ljudje, ampak prav to je bila tista začimba, zaradi katere je bil ta večer eden boljših. My name is Adam, where are you from? We are from Slovenia! Ah, Russia. No, this is not Russia, this is ex-Yugoslavia, near Italy and Austria. Ah, yes, I know, Tito, Tito,...

Degustacijo piva smo imeli v Swiss Cottageu. Dariju se je zataknilo, ko je hotel naročiti črno pivo. Seveda črnega piva ni, je samo temno. Torej, a *pint of dark beer with lemon, please*.

V tistem času so bile po vsem mestu razprodaje. Levisove petstoenke stanejo v trgovinah med petinpetdeset in štirideset funti. Na ulicah pa je možno kupiti tudi rabljene, še prešvicane kavbojke od prejšnjih lastnikov tudi za dvajset funtov (3800 tolarjev). Poleg tega, da smo nakupovali, smo si ogledali še muzej voščenih lutk, katedralo Svetega Pavla in trdnjava Tower. Na vrsto je prišel tudi ogled parlamenta in to takšnega, v katerem se poslanci še niso obmetavali z bananami.

Na predvečer odhoda smo jo seveda mahnili na Leicester Square, kjer imajo sedež tri diskoteke. Izbrali smo si tisto na vogalu, katere ime je nad vhodom utripalo v vijolični svetlobi neonske svetilke. Hipodrom. Tako nekako, kot če bi dal skupaj Turist, Life, Babilon, El Dorado, pa še bi ostalo prostora.

Ura je polnoč po angleškem, torej enajst po našem času. Na sredi kanala smo. Na levi se v lučkah svetlika Dover, na desni pa Calais. Veter piha in s seboj nosi morske kapljice, vendor galeba, ki vztrajno leti ob trajektu, to očitno ne moti. **Farewell England!**

Novice, intervjuji, reportaže...

Novo jutro. Je sončni vzhod, je ravnina, dvanajstpasovna avtocesta in avtobus in mi. Večina jih še spi. Ravnokar smo švignili mimo table, na kateri je pisalo PARIS 30 km. Ob sedmih smo z Marsovega polja že fotografirali Eifflov Stolp. Nekam tih in zaspan je bil videti, tako nekako kot mi. V parku ob Louvru smo si spanec podaljšali še za dobro uro, nato pa smo odhiteli na rogljičke v prvo žžoceni" kavarno, kjer so marsikomu dodobra postrgali žepe. Ko smo se v drugo srečali z Eifflovim stolpom, je bil ta že zbujen. V vrsti za dvigala je bilo treba prebiti kar nekaj časa. Tisti pa, ki si tega luksuza finančno nismo mogli privoščiti, smo udarili pešaka do drugega platoja. Ko se na vrhu ozreš okrog sebe, ne vidiš obroba tega velikanskega mesta. Kar noče in noče se nehati ta beton.

Tako, zdaj smo ustregli naši radovednosti, ne pa tudi našim želodcem, s slišnim primankljajem. Trditev vse manj je dobrih gostiln, v Parizu ne drži. Po vseh hamburgerjih, fišendčipsih in olju, smo prvič spet okusili pravo hrano. Ko smo za silo potolažili naše želodce, smo si omislili še kratko osvežitev. Fontana na Place de la Concorde je bila ravno prav velika, pa tudi pregloboka ni bila. *C'est la vie!*

Farewell London, au dieu Paris, bilo je fino. Sicer pa vsake oči imajo svojega malarja.

Primož Pipan

ZAKAJ RAVNO VI NE BI IMELI VOZNIŠKEGA IZPITA?!

Naša avto šola BOLIT d.o.o. organizira tečaje CPP za voznike motornih vozil A in B kategorije. Tečaji potekajo v moderno urejeni predavalnici na Kotnikovi 8, v srednji policijski šoli. Poleg tega imamo bogat vozni park, ki ga sproti razširjamo in posodabljamo. Tako lahko na naših vozilih nadaljujete z vožnjo takoj po opravljenem CPP.

NUDIMO VAM:

- kvalitetna predavanja, ki jih bo vodil predavatelj Slavko Šolar
- tečaj in izpit iz prve pomoči, ki je obvezen
 - organizacijo zdravniških pregledov
- takojšno vožnjo po končanem CPP na naših vozilih. Izbirate lahko med vozili:
Renault 5, Mitsubishi Colt, YUGO ter Golf.

UGODNOSTI:

- naši tečajniki imajo brezplačen društveni izpit (15. vaja)
 - študenti in dijaki imajo 10% popust
- prilagodimo se Vašemu prostemu času in kraju pričetka in zaključka učne ure.

prof. MATEJA PUST

MLADIKA: KAKOTO, DA STE SE ODLOČILI ZA ŠTUDIJ KEMIJE ?

prof. Mateja Pust: Kemijo sem vzljubila v OŠ po zaslugu učitelja. Učil je že moje starše in imel neverjeten način poučevanja. Takrat se nas je prav zaradi njega več odločilo za kemijo.

M: ALI BI SE ZOPET ODLOČILI ZA KEMIJO, ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVELI ?

M.P.: Odločila bi se za tisto, kar ti prav pride. Čisto iz praktičnih razlogov bi se za kaj drugega. Toda še vedno je kemija tista, s katero bi se ukvarjala.

M: KOLIKO LET ŽE POUČUJETE NA GIMNAZIJI LEDINA ?

M.P.: 2 leti. Toda, če bi me 10 dni preden sem prišla na šolo vprašali, ali bi bila pedagog, bi rekla ne. Prišlo je tako nenadoma. Z odhodom Mežan-Falatove sem bila že v šoli. Kar naenkrat.

M: ALI IMATE OBČUTEK, DA SE VAS UČENCI BOJIJO ?

M.P.: Mislim, da ne. Tudi nočem, sploh ne. Naj se bojijo, ko goljufajo, drugače pa ni problemov.

M: KAJ VAM JE OSTALO V NAJLEPŠEM SPOMINU V ČASU POUČEVANJA ?

M.P.: Ojej. To pa ne vem, če se bom spomnila. To so taki prebliski, iskrice, ki ti naredijo dan lepsi. Mogoče je en primer lansko leto, ko sem imela izbirno skupino. In iz 4. letnika sem imela 1 punco, ki sem jo učila čisto neobvezno. Sploh nisem učila razreda in na koncu mi je prinesla rožo v začvalo.

M: KAJ BI NAJRAJE POZABILI ?

M.P.: Ja, bili so trenutki, ko se ti stvar zgodi, razmišljaš o tem, iščeš razloge, kaj bi spremenil, da do tega ne bi prišlo. Bilo je nekaj stvari, ki bi se jim dalo izogniti. Ne bi rekla, da sem krivec in povod vedno jaz.

M: IMATE HOBI ?

M.P.: Hobi, hobi, hobi, ha...! Čvekanje! Trenirala nisem nikoli ničesar, le rekreativnost kot npr. jog, aerobika. Zdaj še zato nimam časa. Sola vzamo veliko časa : priprave na vse, kontrolne, pač stvari je veliko.

M: KAJ POČNETE MED GLAVNIM ODMOROM ?

M.P.: Pijem kavo, kadim. To je grda razvada iz študentskih let. Drugače pa ti odmori tako hitro minejo, nekoga srečaš, se zaklepetaš in že zvoni.

M: KAJ MISLITE O MATURANTSKEH IZLETIH ?

M.P.: Vsaj kar se mene osebno tiče, sem se odločila, da sama z nekim razredom ne bi šla nikoli. Spominjam

se, da smo tudi mi bili brezglavi. Sedeli smo na balkonu in "binglali" dol. Groza! Če zdaj pomislim na to ... ne bi prenesla, da bi se komu kaj zgodilo.

M: KJE STE BILI VI NA MATURITETNEM IZLETU ?

M.P.: V Puli. Takrat se ni hodilo v tujino. Popularen je bil Dubrovnik, danes pa vsi hodijo v Španijo.

M: KJE BISI ŽE ELLIBIT V TEM TRENUTKU ?

M.P.: Ne vem. Kraj mi nič ne pomeni, važna sta družba in dobro počutje.

M: KAKO BI SE OPISALI V ENEM STAVKU ?

M.P.: Burno odreagiranje, častvena, hitro se razjezem in tudi hitro razvedrim, hitro pozabljam slabe stvari.

Novice, intervjuji, reportaže,...

SLOVENIJA, OD KOD LEPOTE TVOJE...

Tako je od nekdaj popeval naše gore list, Slavko Avsenik po imenu. Mi pa smo s svojimi žgolečimi glaski pritegnili skupaj z njim na poti po naši mali deželici na sončni strani Alp. Že ob odhodu nas je vreme pospremilo z eno plohico, ki se je zavlekla kar v cel dan. Kljub vsemu smo se polni pričakovanja odpeljali novim dogodivščinam naproti. Zelo kmalu smo

se, nič hudega sluteč, seznanili z nomadskim življenjem. To pa izgleda takole: stopiš iz avtobusa, kolikor le moreš hitro stečeš do hrane, jo zmečeš vase s tako hitrostjo, da človek, ki tijo nosi na mizo, pomisli, da nisi jedel že kak teden ali dva, o tem, da bi morda z užitkom pokadil cigaret, lahko le sanjaš, za kakšne prebavne težave pa tako ali tako nimaš časa. Naša dnevna prehrana od prvega pa tja do zadnjega dne so bili slastni dunajski zrezki. Enkrat, dvakrat na dan, na različne načine, se razume. Kot pristni Slovenci smo si zaželeti tudi kapljico ali dve (morda tudi kaj več) dobrega vinca, seveda izključno in samo za zdravje. Dobili pa smo le dovoljenje za eno pivo ob "kosilu". Vendar to našim dragim profesorjem ne gre zameriti, imajo pač malce drugačne "zdravstvene metode". Pa da ne bodo samo pritožbe, ta ekskurzija le ni tako slaba, kot se morda sprva zdi. Videli smo marsikaj, za kar lahko trdim, da v življenju mestnega mulca ne bi.

Pa tudi za teden dni smo spremenili način življenja, "spat" smo namreč hodili že ob 22.00h.

Po poti smo pobrali vtise vinske trte na Štajerskem, gnezda štorkej, če že njih ne v Prekmurju, izpopolnili nemščino v Celovcu in okolici, ponovili, kolikšna je višina naših alpskih vrhov, po Soči zaman iskali raft v živo, v Lipici poleg konjičkov spoznali tudi nočno življenje na Primorskem (spat smo šli malo kasneje) ter celo pot v avtobusu poslušali prijetno čebeljanje naših profesorjev na temo Okolica ter Poglejte skozi okno. Mislim, da smo vsi upali na podrobnejše spoznjanje Slovenije ponoči, vendar pa smo z zadovoljstvom ugotovili, da tudi podnevi ni slaba. Prav nasprotno!

Ledinski popotnik I.r.

- Matr' s' videti zdelan. Kolk pa si jih snoč zvrnu?

Novice, intervjuji, reportaže,...

Potepanje po Dunaju

1.DAN

V ponedeljek, 3.9.1994, smo se v zgodnjih jutranjih urah zbrali na Kongresnem trgu. Ob 6. uri smo brez zamude odrinili Dunaju naproti. Na slovensko-avstrijsko mejo (Šentilj) smo prišli brez zamude in jo prestopili ob 9.00. Med samo vožnjo smo izvedeli nekaj splošnih podatkov o Avstriji in Dunaju. Avstrijo sestavlja devet pokrajin, mi pa smo se peljali po Štajerski, Gradiščanski in Dunajski. Avstrija je štirikrat večja od Slovenije in ima nekaj čez sedem milijonov prebivalcev. Spada med vodilne turistične države v Evropi.

Dunaj je glavno mesto Avstrije s približno milijon in pol prebivalci. Mesto zavzema 414 km² in leži ob reki Donavi, zato je tudi važno rečno pristanišče. Leži na nadmorski višini 170 m in zgodovina mesta je zelo pestra.

Poleg teh statističnih podatkov o Avstriji in mestu Dunaju, smo marsikaj izvedeli tudi o Habsburžanah. Po dolgi vožnji smo prišli na Dunaj ob 12. uri in to brez zamude.

SCHONBRUNN

Po prihodu na Dunaj smo si najprej ogledali dvorec Schönbrunn. To je baročni dvorec in rezidenca avstrijskih cesarjev. Sezidan je v letih 1695-1749 po načrtih J.B. Fischerja von Erlacha. V grajskih dvoranah so številne dragocene umetnine. To so slike, baročno pohištvo,... Dvorec pa ima tudi svoj vrt, v katerem stoji prekrasen vodnjak.

CERKEV SV. DUHA

To cerkev je zgradil naš arhitekt Jože Plečnik. Stoji v dunajskem predmestju Ottakring. Zgrajena je bila okoli leta 1912 in je prva železo-betonska cerkev v Avstriji. V njej je značilen oltar, ki se ga vidi iz vseh položajev v cerkvi. Je tudi zelo žžsvetla" cerkev, saj ima veliko oken.

OTTAKRING

To je predmestje Dunaja, kjer je ustvarjal Ivan Cankar. Živel je pri družini Loffler, ki je imela štiri otroke. En izmed njih je bila tudi Štefka Loffler, s katero se je Cankar tudi oženil. V tem okrožju je ustvarjal 1899-1909 in nastalo je kar nekaj del: Hiša Marije pomočnice (1904), za katero je dobil idejo, ko je obiskoval na smrt bolno Malči Loffler, Hlapec Jernej in njegova pravica (1907), Za narodov blagor, Kralj na Betajnovi,...

Njegove delovne sobe si žal nismo mogli ogledati, videli pa smo spominsko ploščo. To spominsko ploščo so postavili leta 1950 v spomin Ivanu Cankarju.

KLINKOWSTROMOV ZAVOD

V temu zavodu so bili lahko samo otroci bogatih ljudi. France Prešeren pa je prišel sem inštruirat te otroke. Tu se je spoznal s pesnikom Anastazijem Gronom - Turjaškim grofom Auerspergom. Sklenila sta prijateljstvo. V zavodu so bile zelo težke razmere, za katere smo kasneje izvedeli v avtobusu, ko smo slišali pismo Golmeierja Čopu. Prešeren je nekega dne Anastaziju posodil ključ od knjižnjice, kar pa ni bilo pav in je moral zavod kmalu zapustiti.

V spomin na njuno prijateljstvo je postavljena spominska plošča.

NOVA UNIVERZA

Gradili so jo 11 let do leta 1884. Na plošči pri vhodu so imena vseh, ki so kdajkoli poučevali na tej univerzi. Zasledili smo tudi nekaj slovenskih imen: Miklošič, Kopitar, Vega, Štefan. Prav tako smo videli na vrtu univerze doprsne kipe teh profesorjev.

PRATER

Tu smo imeli dve uri prosto. To je velik naravni park. V njem je zabaviščni park z zanim 60m visokim

Novice, intervjuji, reportaže,...

vrtečim se kolesom (Riesenrad). To kolo so med vojno bombe porušile, vendar so ga ponovno obnovili.

Po Praterju smo se peljali v hotel STOP&SLEEP, kjer nas je čakal počitek.

2.DAN

Iz hotela smo odrinili ob osem in deset minut.

HOFBURG

Hofburg je sestavljen iz osemnajstih palač, dvajsetih stopnišč, devetnajstih dvorišč in več raznih muzejev. Tu smo videli več spomenikov: princu Evgeniu Savojskemu, Karlu četrtemu,... Poleg tega smo obiskali še: kapelo v gotskem stilu v kateri pojejo Dunajski dečki, glavni vhod v Hofburg, Auguštinsko cerkev, špansko jahalno šolo, Albertino, posekano lipo,...

AUGUŠTINSKA CERKEV

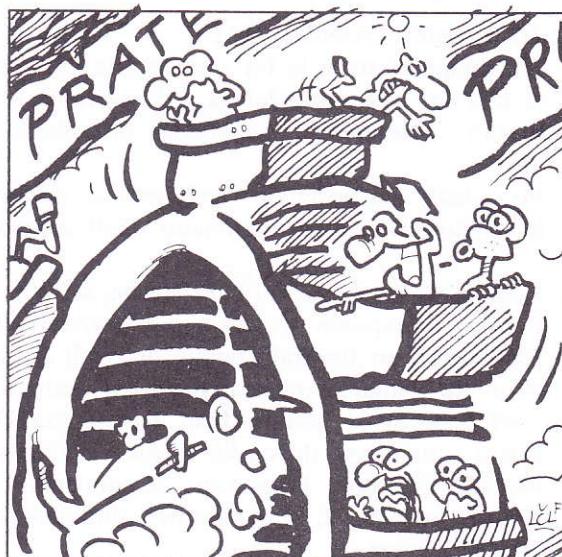
Zgrajena je v gotiki in je troladijska cerkev. V njej so shranjena srca Habsburžanov.

NACIONALNA KNIŽNICA

Včasih se je imenovala Dvorna knjižnica. Dal jo je zgraditi Karl VI. Odprta je bila leta 1736. V njej je več kot 2000000 knjig, okoli 50.000 rokopisov, 8.000 inkunabul (knjige, ki so nastale pred 15.st.) in veliko rokopisov. V njej hranijo tudi Trubarjev Abecedenik in Katekizem. Med 1810-1884 je tu delal Kopitar. Tu je študiral tudi Prešeren. V njej so bili še Kidrič, Prijatelj in Miklošič.

ALBERTINA

To je ena najpomembnejših grafičnih zbirk na svetu. Hrani prek 600.000 listov. Ustanovil pa jo je Albert von Tischen.

KAPUCINSKA GROBNICA

Imenovana je tudi cesarska grobnica. Ustanoviteljica te grobnice je Ana Tirolska. V njej so pokopani vsi Habsburžani. V njej je 139 sarkofagov Habsburžanov. Zadnja je bila pokopana leta 1989 Zita - žena enega od zadnjih cesarjev. Poleg Habsburžanov pa je kot izjema pokopana grofica Fuks, ki ni Habsburžanka, bila pa je prijateljica Marije Terezije in vzgojiteljica njenih otrok.

CERKEV SV. ŠTEFANA

Je najpomembnejša gotska zgradba v deželi in je s svojim 137m visokim stolpom, Stefflom, znamenje Dunaja. Zahodno pročelje s portalom Riesentor je iz 13. stol., podolžna ladja in stolp iz 14.-15. stoletja. Leta 1945 je bila stolnica med boji za Dunaj močno poškodovana, je pa sedaj v celoti obnovljena. Cerkev so gradili 400 let. V njej je pokopan Evgen Savojski in slovenski škof Jurij Slatkonja.

Temu je sledil dveurni počitek, katerega smo porabili za nakupovanje in predvsem za okrepčanje.

KUŽNO ZNAMENJE

Stoji sredi Dunaja v bližini Štefanove cerkve. Zgradili so ga v spomin na dan, ko je kuga na Dunaju prenehala pobijati. Je eno izmed najlepših kužnih znamenj. Zgraditi ga je dal Leopold I.

Novice, intervjuji, reportaže,...

Po ogledu kužnega znamenja smo odšli v *UMETNOSTNOZGODOVINSKI MUZEJ*. Tam smo si ogledali egipčansko in antično umetnost poleg tega pa še razstavo slik.

Temu ogledu je sledila večerja v *GRUNZINGU*. Tu smo se končno pošteno najedli in pogreli.

Po večerji smo se zadovoljni vrnili v hotel.

3.DAN

BELVEDERE

Belvedere je sestavljen iz dveh delov: Zgornji in Spodnji Belvedere, ki ju je v letih 1693 do 1723 gradil Johannes Lukas von Hildebrandt kot poletno rezidenco za princa Evgena. Z grajskim vrtom, ki ju obdaja, sta eno najlepših stvaritev dunajskega baroka. V Spodnjem Belvederu je avstrijski baročni muzej, v Zgornjem pa galerija del 19. in 20. stoletja. V Zgornjem Belvederu so leta 1945 Avstrijci sklenili pogodbo z zavezniki za nevtralno Avstrijo.

HUNDERTWASSER HAUS

Ta kompleks stavb je bil zgrajen leta 1985, imenuje pa se po arhitektu. Hiše so popolnoma asimetrične iz betona, keramike, železa.... Stanovanja v teh hišah so v različnih višinah, okna so različnih oblik, močan poudarek je na arabski arhitekturi.

Po ogledu teh posebnih stavb smo se odpravili proti Ljubljani. Med potjo smo opravili nekaj manjših postankov in prišli v Ljubljano okoli sedme ure zvečer.

Posebej ne bom opisoval kake stavbe, saj sem že sproti opisal, kar sem le mogel razbrati iz mojih zapiskov. Lahko pa napišem še nekaj o Slovencih na Dunaju.

Na Dunaju so študirali, delali ali živeli naslednji znani Slovenci: Marko Pohlin (za vedno je leta 1784 odšel na Dunaj in napisal Kranjsko dramatiko), Josip Stritar (na Dunaju študiral klasične jezike, leta 1869 izdal svoje pesmi), Ivan Tavčar (na Dunaju študiral pravo, bil je član Društva Slovenije, ki je želelo združiti vse slovenske dežele), Prežihov Voranc (leta 1934 je bil zaprt na Dunaju, kjer je v zaporu napisal: Dobrdob, Požganica, Samorastniki,...), Oton Župančič (na Dunaju študiral zgodovino), Luka Knafelj (se je boril, da bi slovenski študentje na Dunaju dobivali stipendijo, ki so jo dobivali tudi: Prešeren, Stritar, Tavčar,...)....

Primož Sever 1.A

- Verjela ali ne, nisem se zbudila samo z glavobolom!

INTERVIJU Z IGORJEM SAMOBORJEM

MLADIKA: Vodil si maturo za našo šolo. A ti je to všeč?

Igor Samobor: Ja, všeč mi je, ja pa tako nekako se mi zdi, da je "luštno".

M.: Te kaj spominja na tvoja gimnazijkska leta?

I.S.: A na moja? Ne nič! Jaz sem bil v gimnazijksih letih v taki puberteti, da se nič ne spominjam, kaj je bilo takrat, tako da niti ne vem.

M.: Kaj pa tvoja matura?

I.S.: Ja svojo maturo sem tudi vodil, ampak se nič ne spominjam.

M.: Kako ti je bila všeč tvoja srednja šola?

I.S.: Saj sem rekel, da se nič ne spominjam. Ne, kaj pa vem.... Veš tako ko prideš v drugo šolo si rečeš, kako je bilo "fajn" na eni prejšnji šoli, potem spet, ko si na gimnaziji, si rečeš "mater" je bilo fino na osnovni šoli. Ko prideš v osnovno šolo, si rečeš, joj, kako je bilo fajn v vrtcu (ha-ha-ha). Ko nekako vse spoznaš, recimo do četrtega letnika, pa vse obvladaš, veš, kdo ti bo dal "šus" in kdo ti ga ne bo dal. Spoznaš vse svoje prijatelje, potem se nekako sprostis. Takrat je fajn. Potem moraš pa iti. Nato pa prideš spet v eno novo okolje, pa ga spet na novo spoznavаш, pa imaš tremo, pa te je strah, pa si zakompleksan, pa vse sorte... Potem čez čas pa spet tisto spoznaš, se pravi, da najbrž človek svoje okolje najprej tipa, tipa, tipa potem ga pa nekako obvlada, če ga obvlada. Eni ga prej, eni kasneje.

M.: Igraš Change. Ti je ta drama všeč?

I.S.: Še kar. Mislim, je! Predvsem mi je všeč, ker jo ima mlada publika tako rada, ker jo imate tako radi. Na vseh abonmajih, ki smo jih imeli za šolsko publiko, je zmeraj silno fajn odziv. Drugače pa ima tudi sama drama veliko enih problemov znotraj, ampak to so stvari, s katerimi se potem ubadamo profesionalci. Ali je to umetnost ali ni, tega jaz ne vem. So ene drame, ki postanejo klasika, ki imajo to široko kvaliteto, za nekatere pa se ne ve, ali bodo kdaj postale klasike ali ne. Jaz za to nisem popolnoma prepričan, ampak je pa čist fina. Govori o problemih, ki so danes prisotni, o problemih komunikacije, pa o problemih ideje, ali sploh imaš idejo, da nekaj narediš. To je največji problem današnjega sveta - to, da človek nima ideje. Potem pa kar životarimo iz leta v leto.

M.: Kaj pa Henrik? Medve sva imeli priložnost videti to tragedijo dvakrat. Prvič s starejšo publiko in odziv je bil dober, drugič pa z mlajšo in odziv je bil mnogo slabši.

I.S.: To je težko. Pri Henriku je že sama snov težka. Težko se je nekako na nek način identificirati s tem, čeprav nas tudi vojne pa vse to tudi v resnici obkroža. Se pravi, da moraš priti z neko določeno gledališko predizobrazbo, pa ne mislim, da bi morali celega Shakespeara prebrati, ne, ampak z enim odnosom do gledališča. Veliko ljudi pa sedaj prihaja brez te osnovne gledališke vzgoje in niso pripravljeni potrpeti pol ure ali pa 45 minut, da se nekaj zgodi. Ponavadi imajo vse drame en dolg začetek in šele potem se nekaj zgodi. Poleg tega pa Henrik ni mlad, predstava ni mlada. Če bi bila mlada po svoji intenzivnosti, potem bi jo najbrž vsi lepo sprejeli, tako pa ni mlada in je težko. Potrebuje strpnega gledalca, da nekako počaka do konca, da vidi cel razvoj. Zraven tega pa je dolga in naporna za publiko in za nas.

M.: Kako pa vpliva odziv publike, če je v dvorani nemir, ali to zelo moti?

I.S.: Jasno, da moti, ampak človek si potem zmeraj reče: saj če greš v trgovino hlače kupit, tudi rečeš, te pa mi niso prav, pa ni tisti, ki jih je naredil nič užaljen. Se pravi, nekako si rečeš, malo si si sam kriv, če je nemirna dvorana ali pa če je zoprno okolje. Predstava lahko pritegne ali pa ne. Zato je več vzrokov. Na primer gledališka intenzivnost pa tudi gledališka vzgoja.

M.: Te je pri nas zelo malo. Večina jih gre v gledališče pod prisilo. Predvsem tisti iz nižjih letnikov.

I.S.: Meni se ne zdi. Meni se zdi to samo posledica tega, da recimo, ko si majhen greš v lutkovno gledališče, potem pa, ko si star 10 let ne greš več tja, ker ti postane dolgčas. Ko si star 10 let, nimaš več kam iti. Ni gledališča za tako starost. Šele potem pri 15 se nekako lahko spet vključiš. Potem greš ali v mladinsko ali v dramo, skratka gledat greš take predstave, ki so narejene za to, da bi človek že imel neko vzgojo. Tam manjka ena 5 letna verzel. Publiko bi morali na nek način vzbujati, če bi jo hoteli imeti. Tako pa pride veliko ljudi enkrat ali pa dvakrat, vzamejo abonma pa gledajo eno ali pa dve predstavi, pa rečejo to mi pa ni všeč in grejo raje v kino. Selekcija se vzpostavi potem, ko ni več obvezno ampak več ali manj prostovoljno (sej veš, on je vzel, pa moram še jaz, če ne bo pa slovarca težila...). Pol pa še jaz vzamem, pa grem, pa se dolgočasim...). Se pa vidi potem pri študentskih abonmajih, tista publika je najbolj prečiščena. To so tisti, ki jih to res zanima in ki so producenti. Tisti, ki gredo gledat, kako je drama narejena in ne kakšna je zgodba. Recimo jaz sem gledal eno predstavo na Dunaju Othella, ki je bil zelo drugače narejen kot običajno. Ljudje niso gledali, kaj se bo zgodilo ampak kako se bo to zgodilo. Zgodbo so vsi poznali. Jaz vem, da bi pri nas 90% publike gledalo, kaj se bo zgodilo ne kako. V tem je problem naše publike in pa seveda tudi gledališča, ki te publike ni znalo vzgojiti. Je pa to problem tudi vsespolne izobrazbe.

M.: Zakaj si postal igralec? Ali si že v srednji šoli vedel, da boš igralec?

I.S.: Iz tega obdobja se nič ne spominjam. Jaz sem imel tako puberteto, da sem imel skozi rdeče pred očmi. Skozi me je bilo sram, veš sem bil zakompleksan. V srednji šoli sem bil v dramskem krožku. V krožek sem šel, ne vem, ali zaradi tega, ker bi rad šel ali zaradi tega, ker se je dalo fino "špricat" pouk. Prijavili smo se

vsi v zadnji klopi. Naravnost zabasirali smo tja, da gremo v dramski krožek. Potem pa sem tam ostal. V bistvu je kriv, da sem šel na akademijo en prijatelj, ki sem mu povedal, da grem na "sprejemce" z Zvezdano. On pa je rekel "da-da-da". Jaz pa sem rekel, veš kaj, grem! Samo toliko, da naredim sprejemne, potem grem pa študirat matematiko. Grem samozato, dati dokažem, da to lahko naredim. No, potem sem pa naredil sprejemne in nisem šel na matematiko. Tako čudno je potem, ko enkrat prideš tja ne moreš sploh nikamor več.

M.: Če bi imel priložnost, ali bi izbral kaj drugega?

I.S.: Zdaj ne bi izbral nič drugega. Danes ne bi. Kakšen drug dan pa pride, ko bi res izbral kaj drugega.

M.: Torej, če ne bi bil igralec, bi učil matematiko?

I.S.: Saj ne bi učil.

M.: Kaj pa bi počel?

Novice, intervjuji, reportaže,...

I.S.: Jaz bi bil znanstvenik (ha-ha-ha). Jaz sem pač tak.

M.: Tvoja žena je mentorica dramske skupine na PTT šoli. Ali tebe tudi zanima tako delo?

I.S.: Ja, to me zelo zanima. Najbrž bi bil čisto v redu učitelj. Morn reči, da me zanima več kot to. Najbrž bi v vsaki stvari hotel priti kam drugam, ne samo tisto najosnovnejše. Ne vedno vse po enem in istem. Verjetno, če bi učil matematiko bi vsaj naloge sestavil.

M.: Prej si povedal, da si bil v mlajših letih sramežljiv. Ali ti je igrалstvo pomagalo, da si postal bolj odprt?

I.S.: Ko prideš v ena leta, nisi več sramežljiv že sam po sebi, ne vem, kaj je tu naredilo igralsvo. Prej je bilo eno dolgo obdobje, ko sem že bil igralec, ko sem se edino sproščeno počutil na odru. To je ene čudne sorte zakompleksanost. Jaz sem zelo družbeno zavrt. Nimam veliko prijateljev.

M.: Prijateljev nima nihče veliko, večinoma so to znanci.

I.S.: Jaz tudi znancev nimam veliko. Imam familijo, pa še sem ter tja kakšnega prijatelja, pa veliko kolegov, s katerimi se precej dobro razumem. Jaz nisem takšne sorte, da bi šel v disco in bil tisti, ki zabava celo množico. Tudi taki so. To bi človek pričakoval, ker imam tak poklic. Ampak jaz se tako ne počutim dobro.

M.: Ali verjameš v življenje po smrti, reinkarnacijo?

I.S.: Nekaj že mora biti na tem. Nobene konkretnne predstave nimamo tem, kaj naj bi to bilo. Nisem pripadnik nobene indijske sekete ali pa česa takega. Ampak nekaj je na tem. Najbolj na jasno si prideš potem, ko si že zelo star, ko lahko o tem veliko razmišlaš, ker te življenje v to prisili, ker se bliža koncu. Takrat se ti stvari pokažejo bolj natančno. Kakšno knjigo na to temo sem že prebral. V kakšne konkretnne zadeve pa ne verjamem.

M.: Ali verjameš v boga? Ali si bil tako vzgojen?

I.S.: Ne nisem bil tako vzgojen. Ali mu rečeš bog ali kako drugače. Nekaj obstaja. Obstaja ena poetika, ki so si jo izmislili pred 2000 leti, ki na nek način uravnava naše življenje. Zaenkrat se ji še ne zoperstavljam. Ne vem, kako bo, ko bom star. Ampak zaenkrat se ne, ker o tem še ne razmišljjam toliko. Verjamem pa, da nekaj je.

M.: Vidim, da si veliko stvari puščaš za potem, ko boš star.

I.S.: Seveda, kaj sse čem sedaj s tem matrat. Veš, koliko je konkretnih stvari?

M.: Kaj delaš, kadar nisi v službi?

I.S.: Okoli hiše imam vrt, v katerem delam, pa otroka, s katerim se sprehajam, pa vse sorte. Pa ženo imam, s katero se veliko pogovarjam...

M.: Se ukvarjaš s kakšnim športom?

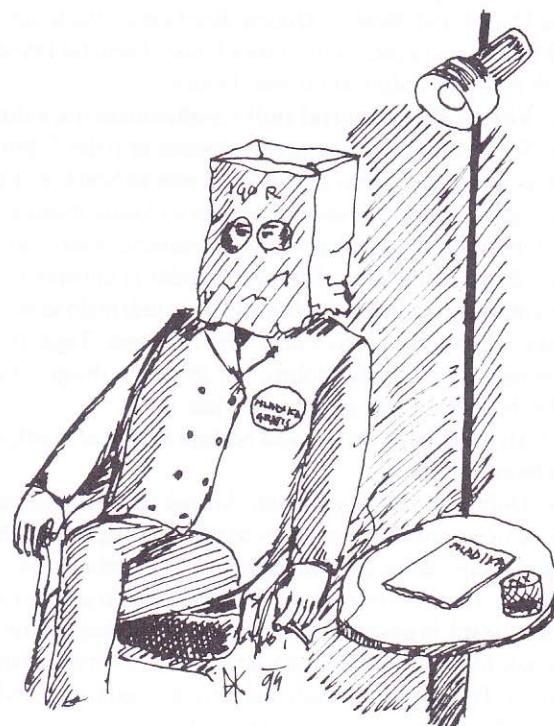
I.S.: Vsak dan tu toliko pretelovadim, da enostavno nimam volje, da bi se s tenisom ali pa s košarko ukvarjal. Tenis sem včasih rad igral oziroma sem se učil. Pa sem bil prelen, da bi poleti zjutraj vstajal ob šestih. Sem raje spal.

M.: Imaš rad živali?

I.S.: Seveda imam rad živali. Doma imamo enega mačka, ki mu je ime Maks. Spoznal je radosti življenja in sedaj že 8 mesecev samo mijavka. In smo ga že čist siti. Ampak ga imamo radi. Imeli smo tudi muco, njegovo mamo, ki pa je umrla oz. izginila. Rodila je v mojem naročju. Ni mogla drugje roditi, jaz sem bil njena izhodiščna točka. Njen kot, kot se temu reče v ruski prozi. Ponoči je prišla k meni v posteljo in potem sem vzel deko in je rodila tri mucke.

M.: Bereš poezijo?

I.S.: Poezije sem zelo veliko prebral, ko sem bil v gimnaziji in akademiji. Zdaj, moram reči, da malo manj. Nimam časa, ker za poezijo potrebuješ čas. Če si vzameš eno pesniško zbirko, moraš imeti kar en večer, da počasi bereš in da imaš nekaj od tega. Jaz velkokrat rabim poezijo za kakšen citat ali program. Takrat prelistam ogromno knjig ter se ob tem spominjam. Všeč so mi: Karmina Burana, Kocbek, Dostojevski, Prevert itd. Če rečeš, da ti je všeč Prevert, je to tako "zguncano",

ampak meni je res všeč.

M.: Kaj pa Byron?

I.S.: Byrona sem bral predvsem v gimnaziji. Tudi pred nekaj dnevi sem posegel po njem, ampak sem izgubil potrpljenje. Moram reči, da se ga tudi ne spominjam čisto natančno. Če ga bereš v puberteti, ga razumeš drugače kot v kasnejših letih.

M.: Kaj pa delaš za sprostitev?

I.S.: Poslušam glasbo.

M.: Kakšno?

I.S.: Klasično. Vivaldi, Bach, Beethoven,... Najraje imam Vivaldija – skratka klasične in predklasične avtorje.

M.: Kaj pa moderna glasba?

I.S.: Današnja glasba, npr. pop, techno,... – za to enostavno nimam živcev.

M.: Kaj pa jazz?

I.S.: Všeč mi je jazz iz 60-ih, moderni pa ne. Iz 60-ih so mi všeč Dixie Land, Beatles, Doorsi, Bee Geesi, Black Sabbath (od kdaj je pa to jazz, a ni to rock), takrat sem bil ravno v takih letih. Še vedno so mi všeč Doorsi.

M.: Včasih si se ukvarjal tudi s sinhronizacijo, zakaj?

I.S.: S sinhronizacijo pa se nisem ukvarjal že 10 let. V bistvu sem se v to spustil samo enkrat, delal sem za Smrkce. To je tako povejo, kdo vse sodeluje, pa da so luštne risanke, pa greš. Različni ljudje imajo talent za različne stvari. Jaz ne vem, če ga imam za to. Risanko narediti ni enostavno. V hipu moraš povzeti junakov karakter, pa tudi malo se moraš spakovati. Meni pa je to v neki meri trn v peti. Tega nisem sposoben narediti tako dobro, kot to delajo drugi – torej zakaj bi se silil v nekaj, kar mi ne leži.

M.: Ali imaš željo, da bi vodil oddaje in postal medijska osebnost?

I.S.: Dobil sem že nekaj ponudb. Ampak jaz sem tako siten, kar se tiče ponudb, zato jih ne izbiram na slepo. Kar tako nekaj voditi, samo da postaneš medijska osebnost je čisti nosense. Jonas, na primer, je fajn, meni osebno je zelo všeč. Vpeljal je stil, ki ga sedaj vsi kopirajo. Vsi se nekaj spakujejo. Ampak to nobenemu od njih ne pristaja, to pristaja samo Jonasu. Tudi on je bil na začetku bolj tako, sedaj pa je vedno boljši. Na začetku se je preveč spakoval, sedaj pa se je nekoliko sprostil, kar je zelo težko. Skoraj najtežje je v živo sprejemati telefonske klice. Lahko naletiš na vse mogoče.

M.: Perverzneže?

I.S.: Ja, tudi te (ha, ha, ha,...)

M.: Ali te zanima petje?

I.S.: Saj sem že pel. S tem, da je to za igralca zelo veliko dela. Če nisi profesionalec in če ne pojš vsak dan, če ni to del tvojega poklica, ti tudi posluh zakrni. Za tistih par šansonov, ki sva jih posnela s Katjo (Levstik) sem vadil, vadil, vadil,... preden sem spet dobil nazaj posluh. Ko smo

na gimnaziji brenkali na kitaro, sem pel, potem pa nič več. In to je potem veliko dela. Dobil sem eno lepo ponudbo, ampak človek mora premisliti. Če se igralec loti petja, potem mora to res nekaj biti, nekaj, s čimer se popolnoma strinjaš. Najti moraš pesnika ali pa moraš sam napisati pesmi. Take, ki o tebi nekaj povedo. Potem pa moraš najti glasbenika, takega, ki bi to napisal tako, kakor ti misliš, da bi moral biti. In zdaj vse to skupaj uskladiti, pa se zvaditi, to ni tako enostavno. To je počasna stvar.

M.: Kako si izbiras svoje vloge?

I.S.: Vloge bolj malo izbiram. Če bi si sam izbiral, ne bi bilo tako, potem bi manj delal. Jaz sem tu v službi in ti dajo, kar ti pač dajo.

M.: Kakšne vloge raje igraš?

I.S.: Čisto vseeno mi je, kakšna je vloga, tragična ali komična. Vse rad igram, če le ima vsebino in če je dobro napisana. Če pa je slabo napisana, mi je pa spet vseeno. Če hočeš vlogo res dobro odigrati, je vsaka težka. Nekateri misljijo, da je komedijo enostavno narediti, ampak je zelo težko narediti tako, da se potem ljudje smejejo in ne samo ti. Težko je pripraviti ljudi do smeja, še težje pa do joka. V kinu je to lažje kot v gledališču. V kinu se jih zelo veliko joka. Če je film žalosten, se vsi jokajo -- jaz tudi. To je ena čudna psihoza. S tistim velikim platnom se za hip počutiš intimno, dočim v gledališču je pa ena forma, imas žive igralce. Meni je vedno, kadar zaslišim, da nekdo zajoka v dvorani, fajn – to je največ, kar lahko dosežeš. Za smeh ni tak problem. Se samo po glavi počiš, pa se vsi smejejo. Ljudi je lažje spraviti v smeh kakor v jok.

M.: Ali imaš vzornika?

I.S.: Veliko igralcev mi je všeč, ampak moram reči, da nimam vzornika.

M.: Ali ti je všeč kateri tuji igralec?

I.S.: Silno mi je všeč Tommy Lee Jones, ki je igral lik policaja v filmu Begunec (The Fugitive).

M.: Ali rad hodiš v kino?

I.S.: Zelo rad hodim v kino, vendar enostavno ne pridev do tega. Saj sem več ali manj vedno tukaj, če pa imam kakšen dan prost, sem raje doma.

M.: Hvala za ta pogovor.

I.S.: Vama tudi. Adijo.

Za Mladiko: Ternovšek in Kočiš, 3.e

Hey ho – let's go

RAMONES v Ljubljani, Hala Tivoli,

10.10.1994 (v večernih urah)

Končno smo jih vidli! Koga to? Ja Ramonse valjda! Stare punk--rock junake iz 70-ih. Po štirih letih so se spet uspeli primajati celo do miniaturne podalpske deželice. Pa pustimo prazno besedičenje...

Koncert naj bi se začel ob 20. (s puljsko skupino Kud Idioti, ki ima pri nas kar precejšnje občinstvo), toda v resnici se je začel, kot vsak pošten rock koncert, slabo uro kasneje. O Idiotih ne bom pisal, ker se mi zdijo popolnoma brezvezni v vsakem pogledu.

Po (za moje pojme predolgem) nastopu predskupine je sledila pavza, za njo pa otvoritev koncerta z bučno skladbo The good, the bad and the ugly, ki je soundtrack istoimenskega filma iz 60-ih; temu hrupu je sledil še večji hrup -- začetek nastopa s komadom Teenage lobotomy. Za to udarniško himno se je zvrstila še kopica bolj ali manj znanih komadov; naj naštejem samo nekatere: Blitzkrieg pop, Commando, Sheena is a punk rocker, Pet semetary, I believe in miracles,...

Izvedba je bila sprejemljivo korektna, čeprav skorajda šablonska, toda mnogo bolj kot to me je motilo najslabše ozvočenje, kar sem jih kdajkoli slišal. Na srečo smo bili člani prvih bojnih linij, tik pod odrom, deležni celo drobtinice dragocenega zvoka nadvse cenjenih Marshallov. Scenski nastop new yorših veteranov je bil dokaj nezanimiv skoraj dolgočasen, a popestrilo ga je le skakanje basista (v stilu hop–cup, gor–dol po odru), ki se je tudi kar dobro odrezal v vlogi pevca.

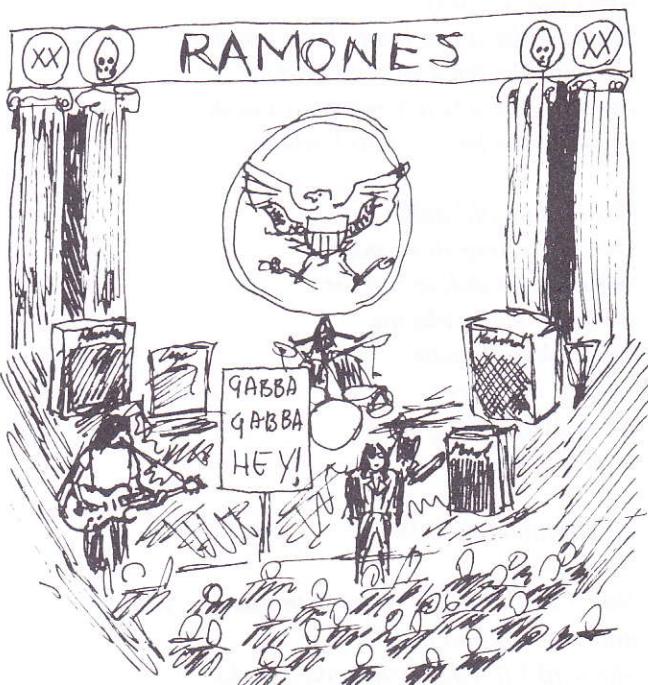
Po približno eni uri šopanja komadov, drugega za drugim je sledil tišinski intermezzo, za katerim pa je bil odigran skoraj obvezen bis parih štiklov... in to je vse za nocoj! šlus! di end! konc koncerta!

Množica fanov se je razšla, jaz pa sem ostal v dvomih, ali naj napišem pozitivno ali negativno kritiko. Izbral sem neko vmesno vrednost, saj s koncertom res nisem bil prav zadovoljen, toda kljub temu so Ramonesi v meni pustili tisti prvinski rockovski feeling, kar pa je najvažnejše. Mislim, da bi bend njihovega kova dosti bolje vžgal v nekem klubu (do 500 ljudi) kot pa v športni hali s širitisočglavo množico (zlasti, če je govora o Hali Tivoli).

Razočaranju navkljub zdaj Ramonese poslušam še raje. Zakaj? – Ne vem.

GABBA GABBA HEY!

Matija (Cyco-5150) Ramone

GLASBENA UGANKA

Lep in prisrčen pozdrav, dragi bralci, vam želi vaše uredništvo! Že dolgo se nismo videli, ste kaj pogrešali vašo Mladik'co, ste lepo preživeli počitnice? Ste kaj rjavčki? Torej pred vami se, kot na dlani, odpira prva Mladika v tem šolskem letu. Skrbno jo preberite, lepo po vrsti, kajti ima vam ponuditi veliko zanimivega. To pa je nagradna uganka, ki smo jo posebej za vas, dragi bralci, pripravili tokrat. Kot običajno.....bla, bla.....**AH PIZDARIJA!** U glaunem kle je uganka, dobr jo preberete, rešitev pa napište na kupon!! Pravila so jasna: brce v genitalije ne veljajo, za extra točke pa uložte kviskota!

VOODOO

by: Body count

AAHHHHHHH!!

*Way down in New Orleans, yeah
I met this old lady
she said she'd teach me 'bout Voodoo
she said she knew about Voodoo
she said she'd teach me 'bout Voodoo
she said she knew about Voodoo*

*She had an old doll
she had a long shiny needle
she held the doll in tha air
it looked kinda like me
she took the needle
stuck it in it's eye!
AAHHHHHHH!
My eye, bitch!*

000000000000000H!

*Now I'm still in the room with this crazy bitch
and she still had the doll
She said I'll teach you 'bout Voodoo
you wanna learn about Voodoo
she said I'll teach you 'bout Voodoo*

*She held the doll in her hand
she had some long shiny scissors
she said some magic words
the doll looked more and more like me
she held the doll in the air
she took the scissors
cut off all it's fingers!
AAHHHHHHH!
My fingers, bitch!*

*So if you even down in New Orleans, yeah
you might meet an old lady
she might have a doll
it might look like you
Don't ask about Voodoo
stay away from Voodoo
leave alone the Voodoo
muthafuck the Voodoo!*

Zdej k ste prebral to ljubko pesmico, pa na kupon odgovorte kaj je to VOODOO? Zraven napište še svoj ime pa priimk pa klas in kuponček vrže u rdeč nabiralnik, ki je zravn WC-ja za prfokse. Tist k bo izžreban, se bo šou lahko frizbi s **CD-jen** ki ga bo dobu za nagrado!

KUPON # X > Y!	
odgovor:	_____
ime & priimk:	_____
razred:	_____

ROLLINS BAND - Križanke, 12. 9. 94

V ponedeljek, 12. 9. , so nas počastili s svojim obiskom v Ljubljani Rollins Band, in sicer v Križankah. Prihajajo iz Los Angelesa, svojo EVROPSKO TURNEJO so začeli na Irskem, končali pa jo bodo v Rusiji.

Osrednja oseba benda je Henry Rollins, spremjevalci pa si podajajo instrumente iz roke v roko (pogosto se menjajo, če še nisi ukapiral (a)). Rollins je bil rojen v Washingtonu leta '61. Foter je bil neka vojaška živila, za mamo se pa sploh nič ne ve (mogoče je z Marsa). Svojo glasbeno kariero je začel v Washingtonu s skupino STATE OF ALERT (SOA), igrali so hard-core punk in se na sploh fino imeli. Izdali so celo ploščo z naslovom *No Polsoy*. Ta skupina je šla med ogrizke od jabolka leta 1981, ko je Henry odšel v Los Angeles in se tam priključil skupini BLACK FLAG (punk), eni od najpomembnejših skupin 80-ih let. Skozi to skupino je šlo veliko pomembnih glasbenikov (CIRCLE JERKS, DESCENDENTS). Največ je k slovesu skupine pripomogel prav Henry, ki je poslušalce fasciniral s svojimi besedili, energijo, upornostjo in nastopi, ki mejijo na norost. Black Flag so igrali širok spekter glasbenih zvrsti (rhythm n blues, garage rock, hard rock, heavy metal, psychodelic, hard-core punk, pa tudi jazz), višek njihove kariere pa je bil album *Damaged*. Leta 1986 razpadajo tudi Black Flag in takrat se Rollins odloči, da bo raje nastopal sam in tako nastanejo Rollins Band (Henry & CO., ki je sestavljena predvsem iz njegovih kolegov iz SOA). Takrat se začne prava Rollinsova kariera, Rollins band izdajo 4 plošče (*LIFE TIME*, *HARD VOLUME*, *END OF SILENCE*, *WEIGHT*), v katerih se prepletata punk in heavy metal. Sam Rollins (mimogrede, njegov pravi priimek je Garfield) izgleda kot divjak, ki so ga privlekli iz pragozda, ga ostrigli in obrili ter postavili na oder. Je poln *tattoojev*, vendar ne brez povoda. Vsaka tetovaža opisuje po en stadij njegovega življenja (na hrbtnu ima veliko sonce - PROBAL MESNI BUREK OD MOJE MAMI?). Drugače pa je tip nekak filozof, izdal je tudi 2 knjige (ena je 2. 13. 61 - v *Heroini* piše, da je to njegov rojstni datum, ampak meni ne ugaja mesec). Ima svojo knjižno založbo in založbo kaset (pa tudi oz. pretežno CD-jev, za *picajze*). Tudi njegova besedila so zelo uporno in agresivno nastrojena. Zadnje čase se ukvarja tudi z igranjem (*HIGHWAY HEAT*, *JOHNNY MEMONIC* s Keanu Reevesom, Ice-T, Sly-jem in Arnjem), pa tudi *computer freak* je. No, dost je nalaganja, seveda vas je to zelo zanimalo, ampak dost mate.

Kot prvo pri koncertu - karta je bila 1550 SIT (*cheap*), na dan koncerta pa 1700 SIT, piča i sendviča je blo dost, redarji so bili tečni kot ... (izpolni po lastni želji), folka pa niti ni bilo preveč (8000 pa le ni velika številka, kaj ne?). Rollins Band so bili v Ljubljani že dvakrat, in sicer v Študentskem naselju in K4, kjer so nastopali pred 80- glavo množico (kar 100-krat več jih je bilo v Križankah - podatek za tiste, ki ne znate računati). Najprej bi komentiral oz. kritiziral nastop angleške skupine SENSER. Kratko in jedrnato *RAP-CRAP*. Njihov stil naj bi bil metal- rap- funky, metal pa je bil samo 10 sekund na začetku vsakega komada (to je bilo tudi vse - brez zvez). Moški pevec je breakal po svoje, ženska pa je civilila ali pa sedrla nekam v tri krasne. Njihov nastop je bil v glavnem eno samo sranje. Videl sem 2 metalca, ki sta med nastopom Senser brojhala ko' vidri, verjetno zaradi glasbe. Vse pa je nadoknadel Henry Rollins. Svoj nastop so Rollins Band začeli s komadom *Stand Back*. Na oder je Henry prišel suh, po 3- 4 min. komada pa je vse teklo z njega. V glavnem, nastop je bil nabit z energijo. Henry je ustvaril vtis, da ni pregrade med njim in občinstvom. Redarji so sicer uspešno (*shit*), vendar zelo grobo preprečevali *stage diverjem* uspešne akcije. Za vsak komad je Rollins povedal, zakaj in kje ga je napisal. Prav tako tudi za komad o smrti (kakor ga je sam opisal), za katerega idejo je dobil od vietnamskega veterana. Potem je še poveda, da ve za vojno v Bosni in da se mu zdi kot življenje v New Yorku. Kolega Čokliček in njegovi prijatelji so veselo *pogali* na metal in tudi drugače je bilo kar noro vzdušje. Komadu *Stand Back* so sledile tudi ostale pesmi iz zadnje plate,

samo *Planet Joe* iz albuma *Hard Volume* je predstavljal njihovo prejšnje obdobje. Tako smo slišali tudi *Disconnect, Icon, Fool, Alien Blueprint (my favourite), Shine, Wrong Man* in tri njihove največje uspešnice *Civilized, Divine (Object Of Hatred)* in seveda *Liar*. Med koncertom se je Rollins na veliko rokoval z občinstvom in nekdo ga je hotel preveč, saj ga je skoraj potegnil z odra. Odgovor na to je bil: "Don't pull me over, man. I'm stronger than you, I can kick you, I can stop singing." Henry bi lahko izgledal kot Martin Krpan, če bi jedel več čokolade, ker je pa ni, pa pač nima odvečnih lipidov. Omembe vreden je tudi *nigger* (Melvyn), ki igra bass kitaro. Vsi na stageu so bili bosi (i don't know what's the joke).

Koncert Rollins Band je razžagal Križanke in pustil za sabo kopico navdušeni poslušalcev. Verjetno je to doživel tudi Kurt Cobain, ki je na vprašanje, kaj ga je navdušilo za igranje kitare, odgovoril: "Koncert Black Flag leta 1984."

SPECIAL THANKS TO:

- Matjaž (za plate)
- Rado iz REC - REC (for some data)
- ANDRO

PROFESOR?

Mm?

IN KAJ...

ŠS, NIKOLI SE
PREVEČ NE
OZIRAJ PO
UTRGANCIH,
UTRGANCE TO
HITRO RAZBURI.

- ©IZAR UNADEK-1994-MINIJI-

JA, JA, UTRGONCI SO
ZELO NAPADALNI,
VSAKA STVAR JIH
RAZDRAŽI, UTRGANCE,

AJA-RAJE IMAO ČE JIH
NE KLICEŠ ZA UTRGANCE.

BEAVIS & BUTT-HEAD

Vsek dan, razen čez vikend, si lahko na MTV ob 22. 30 ogledate prikupno in hkrati za nekatere gledalce odvratno polurno risanko. Njena glavna junaka sta dva 15 letna mladoletnika, ki ju oblikuje Mike Judge. Beavis & Butt-head živita na način, ki bi ugajal kar velikemu odstotku današnje mladine (ni starcev, imata svoje stanovanje + TV, včasih zbereta nekaj denarja, večinoma pa ga nimata - to vam je verjetno že znano, vsaj meni je). Veliko ljudi označuje Beavisa & Butt - heada in njune izlive navdušenja kot popolno norost (blondinke, bodite raje tiho, da ne bomo komentirali še vas), ampak to vsekakor ni res. Kaj pa je narobe s človekom, če ga prime, da bi nekaj zažgal oz. pokazal rit gnilemu bendu na televiziji ali pa pljuval z nebodičnika na mimoidoče? Znaki agresije in vulgarnosti so vedno prisotni v človekovem življenju, vsak človek pa tudi sam kdaj pa kdaj naredi kakšno p...arijo (izpolni sam; če boš izpolnil (a) z izd, si tudi ti vulgaren (na) v očeh teh ljudi). Vsake toliko časa je treba človeku, ki ti gre na jetra reči *FUCK OFF* ali pa *KISS MY ASS*, drugače je bolj težko vse to zadrževati (*feeling* je podoben, če seti zelo mudi na WC, pa ne na cigaret). Beavis & Butt-head kljub vsem svojim "negativnim" lastnostim živita skupaj brez kakih večjih težav.

Ker je MTV pač *music television*, je v vsaki oddaji tudi nekaj glasbe. Tako si Beavis & Butt-head vsakič ogledata tudi nekaj *spotov*. Beavisu je najbolj všeč METALLICA, Butt - headu pa AC / DC (na računalniku na žalost ni strele). Njuna kritika je sestavljena iz dveh ocen :

- COOL oz. THIS GUYS

KICK ASSES

- THIS SUCKS

Jasno, prva ocena je pozitivna in je namenjena grouch in heavy metal glasbi (prava osvežitev ob vseh promoviranih novih rap in tehno zasedb - *they really suck*).

Tisti, ki se ne strinjate z mojim (pozitivnim) mišljenjem o Beavis & Butt-head showu, kar nadaljujte z gledanjem Kalimera in Pipi in Melhijad, ki sta risanki brez krvi (za risanke pa vsi vemo, da so na splošno *COOL*) ali pa naj v kaslc od Mladike nasproti zbornice odvržejo kakšno pametno (*NOT!*) obvestilce, mogoče ga bomo tudi upoštevali. Ostali pa bomo ob 22. 30 še velikokrat pretekli na MTV in uživali ob Beavisu & Butt-headu in njunih novih idejah (za razliko od drugih oddaj, ima vsaj ta vedno nove fore). *HOW STUPID CAN YOU GET?*

"Step on it, baby!!"

S polnim gasom!

Spet je pred nami novo šolsko leto 1994/95, leto sprememb in pustolovščin, vključno z zloveščo maturo. Čez počitnice sem veliko razmišljal o tem, kako bi naredil svojo dosedanje računalniško rubriko zanimivejšo za bralce Mladike. Težko. Predvsem zato, ker naši bralci niso ravno navdušeni nad računalništvtom. Zato sem se odločil, da bom področje svojega pisanja razširil še na avtomobilizem, kinologijo (veda o psih) in seveda računalništvo. Ker si te vede niso ravno v krvnem sorodstvu, sem jih razbil na več posameznih rubrik, ki jih najdete nekje v Mladiki (glej kazalo).

Svoje rubrike bom skušal oblikovati čim bolj interaktivno, kar pomeni, da bom potreboval pomoč Vas, bralcev. V Mladikin nabiralnik pri zbornici boste pošljali različna vprašanja z zgoraj omenjenih področij, ki vas tarejo in se ne morete dokopati do rešitve. Rešitev vam bom osebno posredoval še pred izidom naslednje številke, poleg tega pa jo bom objavil v Mladiki. Drugi del pa bodo zajemale razne novice in novosti s prej omenjenih področij.

Da pa bodo spremembe še večje, Vas drage bralke in bralci lahko obvestim, da bo računalniško rubriko pisal Mladikin nov sodelavec Petek Matej. Zaradi moje prezaposlenosti (uaau, zdaj sem že glavni urednik Mladike), Vas tokrat prepuščam v milost in nemilost njemu.

Naj omenim še nekaj skromnih nagrad, ki nam jih je dal naš sponzor avtošola Bolit d.o.o. iz Ljubljane. Nagrade so štirje brezplačni CPP tečaji na njihovi avtošoli. Kaj morate storiti, da boste dobili nagrado. Najprej odgovorite na spodaj postavljeno vprašanje in pravilen odgovor opremite z vašimi podatki, ga prepisete na listek, ki ga boste dobili v našem uredništvu in ga vrzite v naš nabiralnik. Kako priti do listka. Kupite Mladiko, pridite z njim ob četrtek 8. šolsko uro pred učilnico 8, kjer vam bomo dali žigosan listek in vam žigosali vaš izvod Mladike. Tako ne bo prišlo do "zlorabe Mladike" (beri: kupim eno Mladiko in grem po tri ali več listkov).

In naše vprašanje se glasi:

- Kaj pomeni oznaka 16V na avtomobilu in kaj oznaka

V12.

Upam, da vprašanje ni težko in da ga boste pravilno rešili.

Zdaj pa: zavora....prestavi v D..... pohodi plin & here we go!

Tržišče z avtomobili se pridno razširja, Slovenci pa imamo vedno manj denarja za te razširitve. Tako je BMW predstavil serijo "7", kar v bistvu ni nič novega. BMW serija "7" je enako BMW serija "3" na kvadrat. Če vas zanima kako dober voz je to, lahko vprašate našo matematičarko prof. Alenko Resman, ki vam to lahko potrdi iz lastnih izkušenj.

Potem je Volkswagen predstavil novega Polo. VW Polo je skrben izdelek nemške industrije, edino, kar mu lahko zamerimo, je njegova majhnost. Sicer pa, kdor hoče velikost, lahko poseže po Passatu ali pa kar Mercedesovi "S klasi". Ja, ja diese S - Klasse von Mercedes Benz (150.000 DEM in več).

Audi je prenovil svoj arzenal. Tako vsi novi avtomobili nosijo "predpono" A in številko 4,6 ali 8. Mislim da je odveč, da vam razložim, da je A8 špica, A4 pa "podn". Ta podn ne razumite narobe. A4 je sicer super, ful cool car (ein sehr guter Wagen), vendar Audi ga je dal na dno svoje lestvice ponudbe.

Za naslednjo številko vam v okviru Avtomobilizma pripravljam ekskluzivni test še bolj ekskluzivnega avtomobila (Fičko s turbo motorjem – just kidding).

Ureja: Blaž Kondža

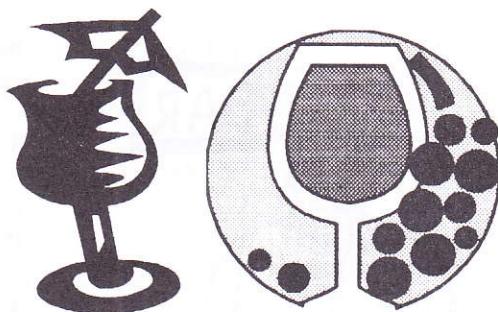
Za pivske bratce in sestrice

Rasov zmagoslavni pohod na staroljubljanske gostilne

Bil je pondeljek, ko sva se z Batom odpravila na t.i. "**MOJ ZMAGOSLAVNI POHOD NA STAROLJUBLJANSKE GOSTILNE**". Ob prelepem vremenu in svežem predkambrijskem zraku sva prečesala naslednje bifeje:

(cene se vrstijo: malo pivo, veliko pivo, špricer, kava s smetano, kava brez smetane - in česa drugega)

BAR	CENE	OCENA
JULIJA	150, 250, 140, 80, 70	3/4
VALVASOR	150, 250, 140, 90, 80	4/5
PRI ROBIJU	150, 170, 140, 80, 70	1/2
LINA	150, 180, 120, 80, 70	1/2
KONOBA	150, 180, 120, 80, 70	blizu 1
ATRIUM	180, nimajo, 150, 90, 80	že 3
PRI PAVLI	130, 150, 100, 80, 70	še 1
KLEMENTINA	150, nimajo, 150, 100, 80	že 2
PRI AMERIKANCU	nimava (o)cen(e), ker je bil v času pohoda zaprt (delajo od 16h-0h)	
KARANTANIJA	150, 220, 130, 80, 70	3
ZLATA LADJICA	140, 160, 120, 80, 70	še 0
ROŽA	140, 170, ne točijo, 100, 80	totalna 1
ZLATA RIBICA	140, 160, 90 - 120, 80, 70	1/2

JULIJA - nek srednje dober bife, če je drugje zasedeno, se da tud tlele preživet.

VALVASOR - tu je vse za nekaj stotinov dražje, ampak denarja vam zaradi dobre postrežbe in neverjetnega vzdušja ne bo žal.

PRI ROBIJU - kot da si na neodkritem planetu. 2 stola (pa še tadva sta šolska), 4 mize, tla so iz parketa (sez so, ja, iz betona). Iz danih podatkov lahko ovržemo hipotezo in ugotovimo, da se sem ne splaća.

LINA - bife, ki (no, sez to je bife, ja...) vanj ne bi šel, pa če bi imel zastonj (no, za 200 DEM bi se že dalo zment).

KONOBA - isto

ATRIUM - kao nek težek bife, ne vem pa, zakaj je bilo 49 folka.

PRI PAVLI - totalna štala, tako kot v hlevu. Ko sva z Batom prišla noter, so nama najprej ponudili zelje in kranjsko klobaso. NE priporočam.

KLEMENTINA - zmerno slab bife s slabo postrežbo. Ne priporočam.

PRI AMERIKANCU - v času pohoda je bil zaprt. Brez komentarja.

KARANTANIJA - natakarca ima južni naglas, notri ni glih dobro. Se da preživet.

ZLATA LADJICA - totalna ničla. Pred bifejem stoji škatla, kjer piše telefon, ko jo odpreš, pa telefona sploh ni. Ko vstopiš, natakarica sploh nima časa za postrežbo. Tega vam res ne bi mogel priporočiti.

ROŽA - najprej te pol ure zaslišujejo, od kod si in kaj tukaj delaš, šele po tem te vprašajo, kaj boš spil. Grdoooooooo!! Tudi tega bara ne priporočam.

Za pivske bratce in sestrice

ZLATA RIBICA - podobno je domu za upokojence. Atmosfera res ni dobra. Verjeli ali ne, tudi tega bara ne priporočam.

LEDINA CENTER:

1. KEPCA BAR

Še zmeraj vodi na naši listi prilubljenosti. Tu je dom za vse tiste, ki se hočete odpočiti. Postrežba je zelo hitra, natakarice so prijazne in zelo prijateljsko razpoložene in zmeraj se bo najdel, kdo ki vam bo delal družbo. PRIPOROČAMO !!!!!!!

2. MIJAMI BAR

Drugo mesto je dobro, ampak ni pa najboljše. Če bi bila postrežba malo hitrejša, bi ta bar lahko celo konkuriral Kepci. Predvsem zaradi akcijske cene piva (130 sit!!). Le tako naprej, Mijami !

3. KANA

Prijeten likal za manjše družbe. Predvsem ženska delegacija ima tam redne shode. Imajo odlično kavo I N KAR JE NAJPOMEMBNEJE, IMAJO TUDI TV !!!

4. LEDINA

Zaradi Mijamija ima Ledina precej manj prometa. Zakaj? Zato ker že na daleč izgleda kot slaščičarna. Tudi postrežba in šef sta nekako preveč v stilu...

BREZA - Maxi je še zmeraj zelo prijazna. Obiskovalcev pa je vedno manj - sprašujem se, zakaj? Postrežba je v redu, lokal ni preveč zakajen in je prav prijeten. Ljudje, pojrite na kavo v Brezo, tu se sigurno ne boste tepli za postrežbo. Cool.

Ijudi, sve manje I manje se jede sladoljed, Ijudi više ne traže Hladnu Ljimunjadu, a imam je čak tri sorte: Ljimunjad od naranda, Ljimunjad od borovnizoa I Ljimunjad od ljmuna. Skratka, šipac je še vedno zelo priljubljen in pri njemu je zmeraj veselo. Ruljo, navali , prosam, šegej ?!

Današnja novost:

TRUE BAR

JA! TruEbar oziroma resnični bar! Res velika novost na našem trgu - tako po kvantiteti kot tudi po kvaliteti. Resnična kava je res fejst, od tiste z mlekom do tiste z ogromno količino smetane, pa vse do bele. Majo tudi kakšen sok, pa kakšno kokakolo, pa tudi kakšen alkoholček se najde. Lačen tu nisi nikoli. Štefov sendvički so vedno dobrodošli, po ta novem imajo tudi kukiže pa ene čudne žepke. Skratka, ogromna količina svega! Pa kakšne kelnarce ali pa kelnarji so tudi kar seksi, ampak ne vsi. Škoda samo, da je mogoče malo predaleč (za med odmorom). Kva nej rečm? Oglaste se and check it out!!!

Za vas sta popivala vedno samo vaša

Bato & Raso

P.S.: V TruEbaru je bila Paricija.

MLADIKA

KLUB K4

Ponedeljek

ROCK GALERIJA: tematski večeri s področja sedanje in pretekle rock glasbe, popestreni z občasnimi koncerti (od 22.00 do 02.00)

Torek

PUB EL DUBLIN: večeri folk, folk rock in etno glasbe, pogosto vezani na koncerty (od 22.00 do 02.30)

Sreda

RAVELAND: techno scena vsvojih mnogih preoblekah, popestrena s koncerti (od 22.00 do 02.30)

Četrtek

ŠTUDENTSKI ŽUR: zabavnoglasbeni DJ- program za najširši študentski profil publike; pop glasba, folk, balkan rock (od 22.00 do 04.00)

Petek

NO LIMITS: plesno usmerjeni DJ- program s poudarki na temnopolto obarvanih plesnih zvrsteh (od 22.00 do 04.00)

Sobota

JUDGEMENT NIGHT: MTV- izmi za pretežno najstniško publiko (od 21.00 do 04.00)

Nedelja

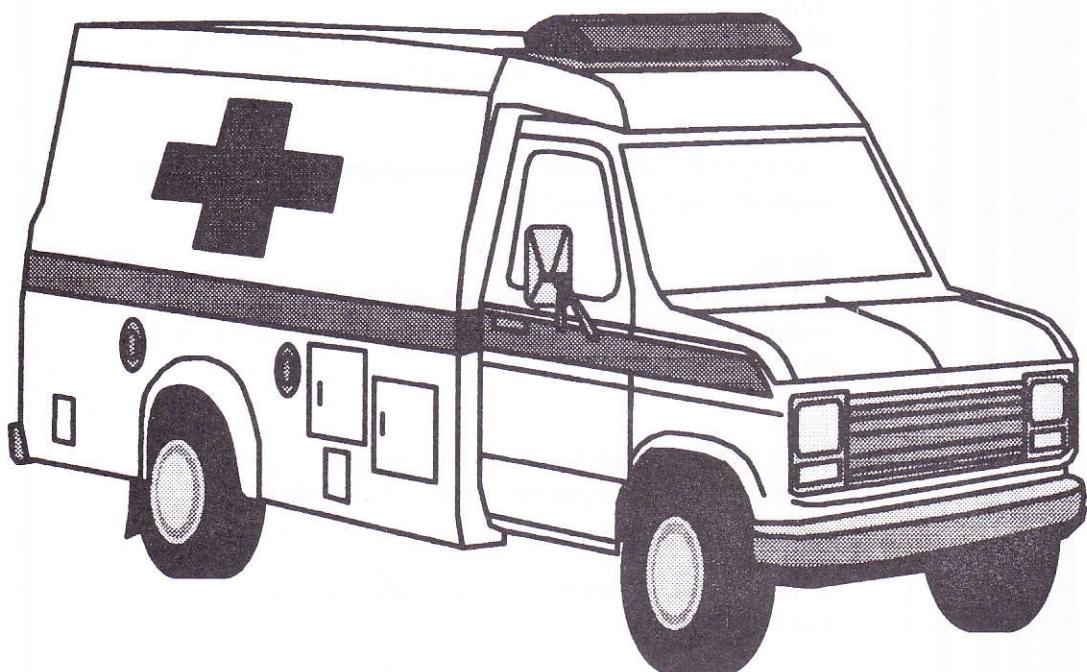
ROZA DISKO: ljubljanski gayi oblikujejo osrednji nedeljski isko v mestu (od 22.00 do 04.00)

Pisma bralcev in bralk

ŠOLSKI KALČKI D.o.o.

Naša šola je očitno sklenila pogodbo s Hare Krišna. To, kar je bila včasih malica, so danes nekakšni zelenjavni kruhki z mnogo domišljije in očitno zaskrbljenostjo za naše dobro počutje. Še v nobeni kitajski ali indijski restavraciji nisem imel priložnosti jesti kaj takega. Povejte mi, ljudje, kakšna kombinacija je to, kalčki nekakšnega sena, skuta in šunka, različni nehumanji sendviči in solate iz časov Ramzesa II. in še in še čudnih stvari. Nikoli še ni na tleh ležalo toliko hrane, nikoli naenkrat še nisem slišal toliko pritožb. Kaj se je zgodilo z šolsko kuhinjo, ne ve nihče, dobili smo novega hišnika, ki je tak kot ruski vohun iz 30. let. Verjetno je tajni agent KGB, ki hoče ugotoviti, kako slaba hrana deluje na populacijo. In ker je naša šola Rusiji najbližje, so se odločili eksperimentirati tu. Prav. Sprašujem se le, kdaj bom v sendviču dobil pojočo travico.

Poštni nabiralnik, 24. 10. 1994, pismo jeznega in lačnega učenca xy.

Po zaužitju malice...

MLADIKA

Obvestila Uredništva

REGRUTI, POZOR !!!!! DOMOVINA KLIČE HELP, HILFE, ... V GLAVNEM SOS!

Vse skupaj se je začelo nekje na začetku šole. Skratka, začelo se je na začetku, kjer se v glavnem vse začne. Prišli so novi fazančki in odšle kure & petelini veterani in z njimi tudi mnogi člani našega superstripa Mladike. In kaj se je to, se po vsej verjetnosti sprašujete, začelo? Začela se je svetovna kriza - kako pridobiti nove člane!!! Nekaj smo jih sicer dobili, vendar so reveži videti vsi takoooooooooooo zelo prestrašeni, da sploh ne vemo, kaj bi. Sicer pa ne smemo prehitro sklepati, mogoče se bodo naši novi člani dobro odrezali ali odsekali ali karkoli že. Vse bo jasno v naslednjem nadaljevanju Hrabrega Miška. Skratka, novi člani srčno vabljeni k sodelovanju, kajti mi zadnje leto (upam!!!) orjemo ledino in če si letos ne naredimo naslednikov (tako ali drugače), bo naš rod na žalost propadel. Opozorjam vas, sodelovanje pri Mladiki ima mnoge prednosti!!! Katere so, se prepričajte sami. BAJE DA SE SPLAČA!!!

P. S. Grafičnih urednikov je DOST!!!

PATRICIJA

DINIHOVI
NOČEM HOTETI BITI,
HOČEM LE RAZUMETI
KRIKE RAZBITIH KAMNOV.
HOČEM SLIŠATI TISTO,
KAR NE SLIŠJO DRUGI.

STVARI, KI JIH VIDIMO Z NEBA,
SE NA ZEMLJI ZGUBIJO MED LJUDMI.
DELFINI PLAVAJO V VESOLJU
S SVOJIMI DOLGIMI TELESI
BEŽIJO PRED HOMO SAPIENSOM.

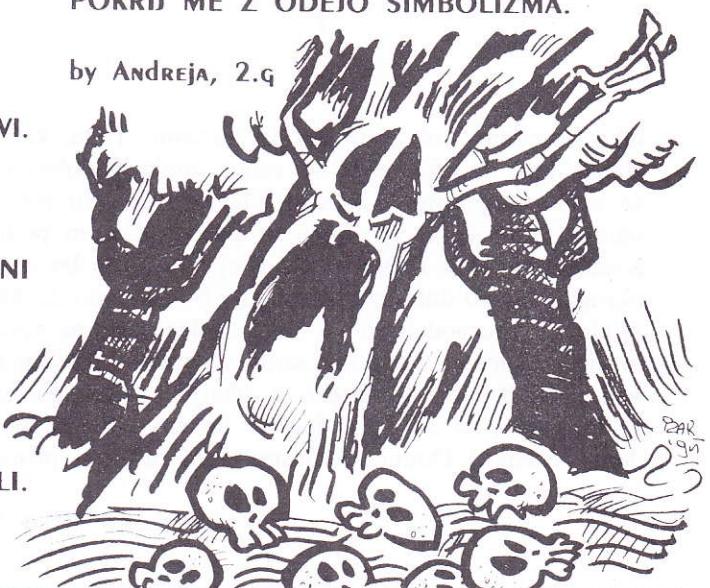
VRAČ POSKUŠA PRIKLICATI DEŽ.
SENCA NJEGOVEGA TELESA PADA PO PUŠČAVI.
DEŽNE KAPLJE.
RODIL SE JE BOG.
DEŽELA PONOYNEGA ROJSTVA.
PONOVNO ROJSTVO JE ENAKO PONOVNI
SMRTI.

KAKO NAJ POVEM,
KAJ MISLIM?
NAJ SI IZTRGAM DUŠO
IN JO RAZGRNEM KOT PREPROGO NA SKALI.
SKALA ŽIVI – VEČNO.
JAZ ŽIVIM – EN DAN.

POPOLNOST ETNIČNE RESNICE.
ODKRIVAM JO.
ČISTOST.
DINAMIKA.
ORNAMENT.

STUDEC, POLN PREPERELIH LOBANJ.
ŽE SLIŠIM KRIKE RANJENIH DREVES
IN VIDIM NIHOVE ROKE,
KI SE STEGUJEJO PROTI NEBU.
POKRIJ ME Z ODEJO SIMBOLIZMA.

by Andreja, 2.G

MLADIKA

Mladika je obiskala kino...

MAVERICK

Mene, neizkušeno mlado novinarko je zadela tema kino. In tako sem bila primorana iti v kino. Izbrala sem si film Maverick. O njem ste najbrž že veliko slišali. Če ne drugega, pa ste se sigurno seznanili s popolnoma odbito reklamo na TVS1.

Ponavadi si pod besedo vestern predstavljam divji zahod ter sila neustrašne može, ki se pripravljajo na dvoboje ali pa krvavi obračun z razbojnikami, spotoma pa se zaljubijo v mlado dekle, ki jo rešijo pred Indijanci. Tudi Maverick je vestern, vendar pa je postavljen na vedrejšo stran divjega zahoda. Mel Gibson se je za vlogo uglajenega hazarderja, spretnega revolveraša, prevaranta in v prostem času lomilca srca ogrel tako rekoč takoj. Prvič, ker si je že dolgo želel posneti vestern, drugič, ker je velik ljubitelj tv serije Maverick, in tretjič, ker je lik Martina Riggsa (Lethal Weapon), ki mu je značaj Bretta Mavericka zelo podoben, nujno potreboval novo okolje, da bi zaživel žanru primerno.

Malce več problemov so imeli producenti pri vlogi Zana Cooperja. Najbolj primeren se jim je zdel James Garner, ki je sicer že igral pri tv seriji Maverick, a se je sprl z družbo Warner, odgovorno za produkcijo serije. Zato je bilo verjetno producentom filmske različice zelo nerodno, ko so nagovarjali Garnerja, če bi bil pripravljen še enkrat nastopiti v Mavericku, tokrat kot galantni šerif Zane Cooper. A Garner se jih je hitro otresel. Rekel je namreč **da**.

Potemtakem ostane samo še ženska. Privlačna ter hitra,

tako besedami kot z rokami in kartami. Taka, ki bo Mavericku in njegovemu mitomanskemu šarmu zlahka kos, in taka, ki si bo vedno znala pridobiti naklonjenost gentlemanskega šerifa Cooperja. Sprva so vabili Meg Ryan, ki pa je bila zasedena, in vskočila je Jodie Foster, ki tokrat igra žensko z vsemi njenimi čari, česar že dolgo ni počela. Čarom podležeta tako Maverick kot Cooper.

Kvartopirski Bret Maverick se torej odloči, da bo sodeloval v turnirju v pokru, za katerega pa potrebuje okroglih 25.000 dolarjev. Maverick jih ima samo 22.000 in potrebuje jih še 3.000 (matematika!). Po raznih zgodah in nezgodah jih le dobi, poleg tega pa spozna kvartopirkino in spretno žeparko Annabelle, ki mu je od začetka večinoma samo v napoto. Vrh filma pa je turnir v pokru, kjer ima vsak od sodelujočih vsaj 500.000 dobrih razlogov (v dolarjih) za zmago. In ko ste prepričani, da bo vse potekalo po pravilih, se spomnite, da ste še vedno na divjem zahodu, kjer so imeli pravila le zato, da so jih kršili. Mislite, da bi Richard Donner v nasprotnem primeru posnel Mavericka?

Za Mladiko: Urška Strle

Mladika je obiskala kino...

KALIFORNIJA

V ljubljanskih kinematografih že nekaj časa predvajajo dramo Kalifornija z znamenitim Bradom Pittom v glavni vlogi. Ob njem pa nastopa sicer manj znana Juliette Lewis, ki jo je režiser Domenic Sena nasel šele po temeljitem iskanju - igralce za ta film so iskali kar osem mesecev.

Kalifornija je film, ki govorji o nasilju, vendar ne toliko o stvarnem nasilju kot o raziskavi oziroma intelektualni razlagi nasilnega vedenja. V ospredju je zgodba Briana Kesslerja (igra ga David Duchovny), ki je med svojim študijem izdelal svobodomiseln teorijo o množičnih morilcih, njihovo vedenje pa razlagata v diplomske nalogi. Verjame, da teh zločincev ne bi smeli obsojati, marveč bi jim morali pomagati, saj meni, da so njihova dejanja posledica zunanjih dužbenih dejavnikov in niso že v njihovih genih. Z množičnimi morilci je obsedeno tudi njegovo dekle Carrie, ki se ukvarja s fotografiranjem in v svojih fotografijah raziskuje provokativne situacije, polne seksualnega naboja. Brian in Carrie čutita, da tam, kjer živita, s svojimi raziskavami ne moreta več nadaljevati in da sta se znašla na mrtvi točki. Zato se odločita, da se bosta preselila v Kalifornijo. Odločitev pa je zanj veliko bolj pomembna, kot sta pričakovala, saj se z nasiljem ne ukvarjata več samo na intelektualni ravni, ampak se z njim spopadeta v realnosti.

Film je triler z veliko akcije, zato je za ljubitelje takšnega žanra ogleda vreden film. Nadpovprečna pa je tudi igra.

Za Mladiko: Urška Strle

KREMENČKOVI

Še ena donosna uspešnica, narejena na podlagi malo manj uspešne risanke, ki pa se zdaj vseeno vrati v najbolj želenem terminu. Ker pa ima prste vmes Spielberg, je seveda film huronsko uspel, saj je vsako Spielbergovo delo sprejeto odprtih rok s strani gledalcev. Ko enkrat uspeš, potem ti je pri vseh nadaljnjih projektih postlano z rožčami. Film sam je po mojem mnenju posvečen izključno otrokom od 4-10 let oz osebam, ki imajo IQ pod 50.

Za Mladiko: Andreja ZUPANČIČ

KINOLOGIJA IN HIŠNI LJUBLJENČKI

Spet sem z vami, tokrat v moji kinološki rubriki. Z Rutty sva veliko razmišljala, kaj bi vam povedala v prvi številki. Rutty mi je svetovala: "HOV, HOV, HOOOV, VUF, VUF, HOV!" (kar pomeni, če prevedem: "Ti si navaden butec, ker to pišeš, raje me pelji na sprehod!"). Zaradi svoje prve pripombe je bila ob pasji piškotek, na sprehod pa sem jo peljal malo kasneje, saj sva morala pogledati do konca film Lassie se vrača.

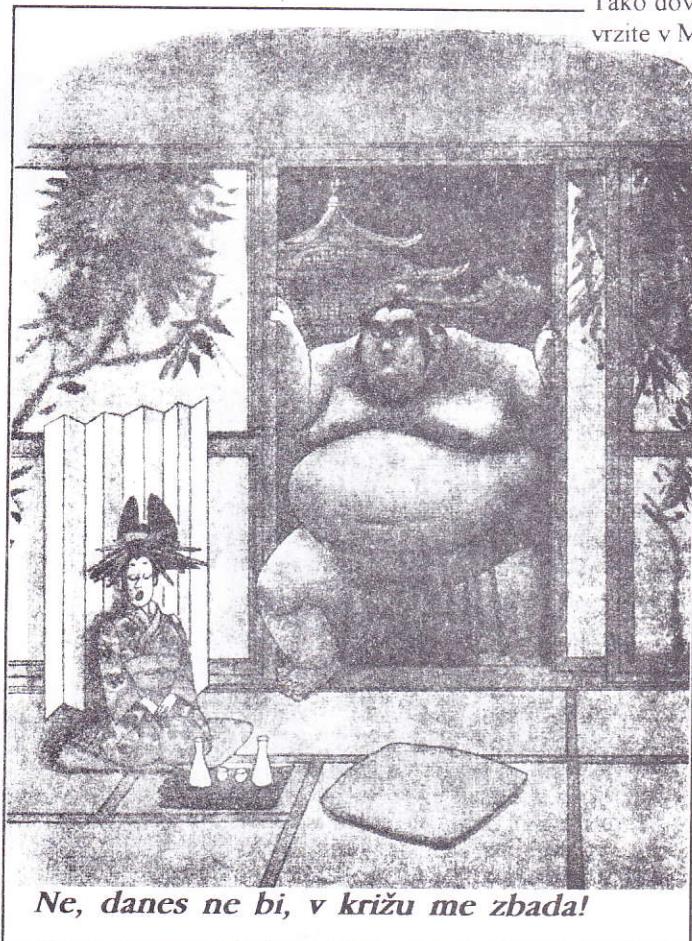
Če dovolite, vam bom danes predstavil Rutty (von Eschenhof Esporai von Ferolheim, etc.).

Rutty je prijazna psička pasme doberman. Stara je 7 mesecev, zelo rada je Eukanubo Junior in Bosch Heimtiernahrung ter seveda prstke mimoidočih. Te prstke potem spravi v hladilnik, nekaj pa jih posuši ali pa zakoplje. Šalo na stran, dobermani sploh niso take beštije, kot meni večina ljudi. So prijazni psički, vezani na svojega gospodarja. Z veliko potrpljenja in doslednosti jih lahko dresiramo v dobre pse čuvaje in branilce.

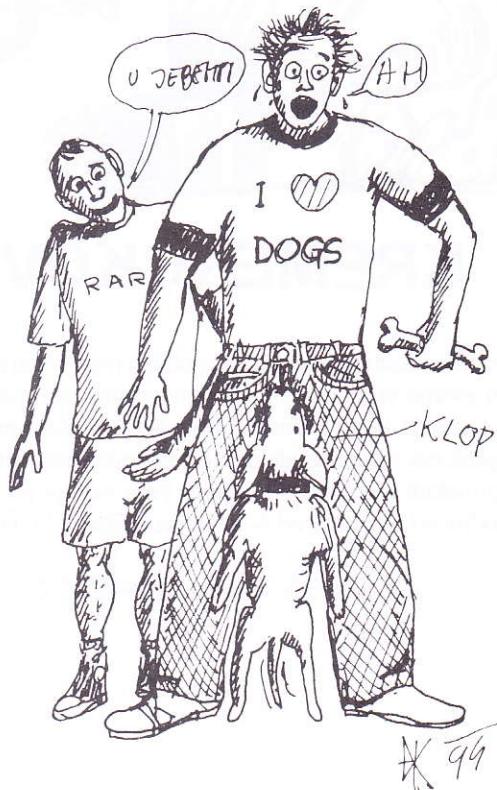
Dobermani so psi, ki potrebujejo izkušenega gospodarja, so zelo čustveni in lahko zelo hitro zamerijo. Če si ogledamo še njihov zunanj izgled: dovoljena je črna barva z rjavimi ožigji, rjava barva in sivo modra barva. Njihova plečna višina dosega pri psicah 65cm, pri samcih 70cm. Po najnovejših določilih FCI (Federation Cinologie International - Mednarodna kinološka zveza) je rep kupiran ali ne, prav tako ušesa, ki so lahko kupirana ali ne. Dobermani so vitke postave, tehtajo okoli 40kg.

Iz osebnih izkušenj z dobermani vam lahko svetujem le eno: ne bojte se dobermanov, le spoštujte jih, saj so pasja elita, plemiči v pasjem kraljestvu (to velja tako za lastnike kot tudi za tiste, ki niso in morda bodo).

Tako dovolj za danes. Če imate kakšno vprašanje s tega področja, mi ga vrzite v Mladikin nabiralnik.

Ureja: Blaž Kondža

bungy jumping

Bungy jumping ali skok z elastiko se je v Sloveniji v dobrem letu dni razrasel v množično obsedenost, ki ji zdaj ni videti konca. V zavest ljudi se je vsadilo prepričanje, da je to treba storiti, da je treba pogledati "nevarnosti" v oči in skočiti.

Čeprav je nevarnosti bolj malo, saj je zadeva tehnično varna, te objame strah. Vendar je želja, da pripadaš klanu "neustrašnih", ki si upajo, veliko večja in tako se spustiš v globino.

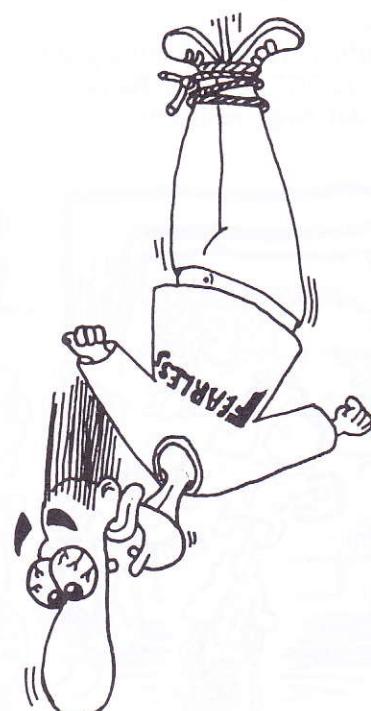
Stojiš na robu mosta ali v košari na vrhu žerjava in sploh ne dvomiš o varnosti in zanesljivosti elastike. Pomisleni izvirajo iz strahu pred višino, pred nečim novim, neznanim. Pognati se 60 metrov v globino je za organizem vsekakor šok. Izloča se adrenalin, ki na večino ljudi deluje izredno pozitivno in poživilno. Prvemu skoku največkrat botruje radovednost. Ko stvar spoznaš, postane nezanimiva, ali pa tudi ne. Tako naj bi pet do deset odstotkov ljudi skakalo redno.

Ko si enkrat na vrhu, te privčejo na elastiko, katere dolžino pred tem ustrezeno izberejo glede na tvojo težo in globino v katero skočiš. Skočiš in elastika te tik nad tlemi potegne kvišku, potem še malo bingljaš v zraku in konec. Vsi strahovi, nevarnosti in izzivi so v tvoji glavi in ne v samem početju. Zato nimaš s kom tekmovati. S skokom lahko zadovoljiš večno človekovo željo po letenju, po prostem padu, po breztežnosti, premagaš strah in dokažeš, da si upaš.

Skačejo vsi, od študentov, uspešnih poslovnežev, do starih in mladih smrtnikov ženskega in moškega spola. Vsi skakalci se počutijo varne, vendar je kljub temu že prišlo do nesreč. Pred kratkim se je Gregor na parkirišču pred Intersparom odločil za skok, ki bi ga skoraj stal življenja. Organizatorjeva napaka in fantova nepremišljenost se tokrat nista končali tragično. Predolga elastika in premočan odriv iz "odskočne deske" sta bila vzrok, da je Gregor z glavo treščil v beton, vendar jo je odnesel brez hujših posledic.

Ima torej bungy prihodnost? Pri nas še vsaj nekaj let zagotovo ne bo potonil. Skakalne višine se bodo večale, Marko Štrin (direktor podjetja Exlesior, ki organizira skoke v glavnem iz žerjavov) tako za prihodnje poletje že obljuhlja 150 metrov visok žerjav. Verjetno za isto ceno, 5.500 SIT, kot je bila postavljena za letošnje skoke. Žerjav je letos petnajskrat gostoval po vsej Sloveniji. Največji uspeh pa je imel na Štajerskem, najmanjšega pa na Dolenjskem. Skoke pa lahko pri nas izvajate ne samo z žerjavov ampak tudi s Solkanskega mosta.

Na koncu pa še en prijateljski nasvet. Če imate protezo ali zobni aparat, ju pravočasno odstranite iz ust, kajti tako se boste rešili neprijetnosti obiskov pri zobozdravnikih, ki vam bodo morali izdelati nove, saj starih po skoku ne boste našli več v prvotni obliki.

Primož Sever

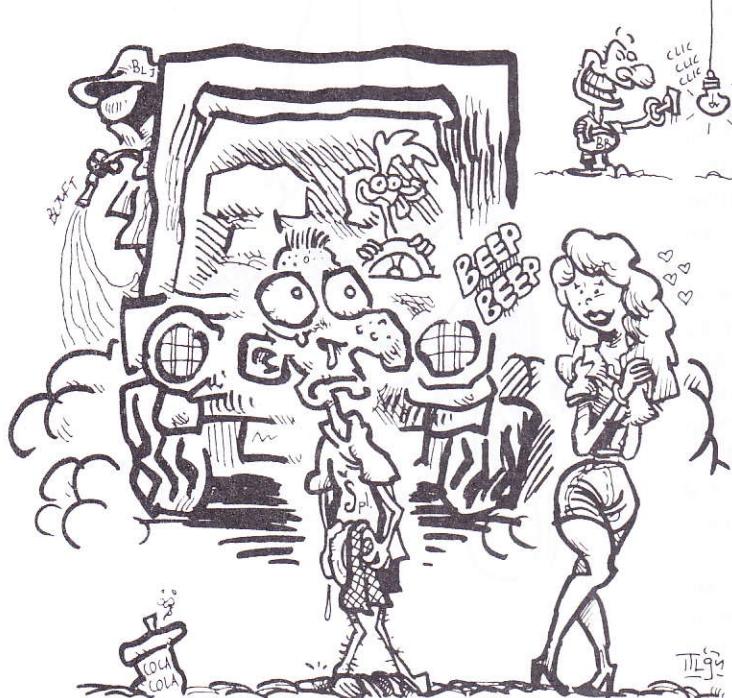
Bljuftič, Špljuftič in Eurobruftič

Ta epizoda je posneta po resničnem dogodku. Zaradi varnosti so spremenjena imena ljudi, ki so bili vpletjeni. Zaradi boljšega branja pa je bilo dodano tudi nekaj neresničnih dogodkov (uvod, jedro - vse razen tistega stavka, ki se začne: Ko je Bljuftič pomolzel kravo in napeljal elektriko... - in prvi trije stavki zaključka).

Uvod:

Nekoč so živeli trije prijatelji Bljuftič, Špljuftič in Eurobruftič. Vsi trije so bili elektrotehnički. Živeli so v majhnem stanovanju sredi mesta. Bili so zelo srečni. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj strašnega.

"Eurobruftič, Eurobruftič!!! Zgodilo se je tisto, česar smo se najbolj bali!!!!" se je drl Špljuftič. "Kaj?! Torej je res?!?" je rekel Eurobruftič in se začel dreti: "Preklet bodi!!! Bil si moj idol!! Nikoli več ne bom gledal tvoje oddaje!!!!"

"Pomiri se Eurobruftič, Radovedni Taček je opran vsih obtožb. Za Bljuftiča gre - postal je gasilec." "Veš kaj, Špljuftič če je Bljuftič postal gasilec, bom pa jaz svetilničar."

"Kaj pa jaz? Kaj bom pa jaz?" je vprašal Špljuftič. "Hm . . . ti boš pa kuhal čaj in pomival posodo," mu je odvrnil Eurobruftič in začel prižigati in ugašati luč. Ubogi Špljuftič je nekaj časa stal in sprepo gledal, nato je stal sprepo gledal in jokal. Malo kasneje je sedel, sprepo gledal, jokal in si vrtal po nosu. Nato pa je pomil posodo in pristavil čaj. Špljuftič je mislil, da se je zanj življenje končalo. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj, kar je za vedno spremenilo njegovo življenje. Ravno ko je prečkal cesto, je na drugi strani zagledal prelepo žensko, ki sta jo nadlegovala dva hudobneža.

"Pustita jo pri miru," je zavpil Špljuftič. Nepridiprava je spreleto od strahu in pognala sta se v dir. "Kje si bil vse moje življenje, moj hrabri rešitelj?" je vprašala lepotica.

"Tam, na drugi strani ceste," je rekel Špljuftič in s prstom pokazal na rumeno stolpenco, "tam, kjer

se na okenski polici suši šipek."

Nenadoma je Špljuftiča povozil tovornjak s prikolico. Ko se je čez 19 let zbudil iz kome, je mislil, da se je zanj življenje končalo.

Nekega dne pa se je zgodilo nekaj, kar je za vedno spremenilo njegovo življenje. Ravno ko je prečkal cesto, je zaslišal Bljuftiča, kako vpije: "Špljuftič, na lotu si zadel 50 milijonov." Takoj zatem je zaslišal Eurobruftiča: "Od strica si podedoval dve vili, tri jahte in nekaj žena." Špljuftič kar ni mogel verjeti svojim ušesom, ko je nenadoma zaslišal branjevko: "Špljuftič, zadel si kozarec rdeče pese."

"Mmmmmmm rdečo peso imam najrajši," je dejal Špljuftič in postal žrtev pobesnelega čmrlja.

Sandi

RAČUNALNIŠTVO

No, končno smo prispeли do računalništva, že uveljavljene rubrike. Ker pa sem vam že na začetku omenil, da sem prezaposlen in da smo v Mladiki dobili svežih misli in idej, vas prepuščam Mateju. Upam, da vam bo njegov prispevek všeč. Dekleta in fantje, čim manj RTFM (Read The Fxxking Manual) vam želim in čao do zaključka...

SPEA

Sicer firma, znana po njihovi široki ponudbi grafičnih kart, se bo kmalu plasirala na trg s široko ponudbo kvalitetnega hardwarea. Na kratki novinarski konferenci, ki je bila pred kratkim v Londonu, so napovedali nov spekter 64 bitnih pospeševalnikov za Windows, poleg nekaj drugih kart, ki vključujejo tudi 16 bitno zvočno karto in MPEG Full Motion Video card.

V7-Media FX 16 bitna zvočna karta, ki je bila prvotno predstavljena na Windows Show, se zdaj že prodaja v tujini. Karta podpira tri CD-ROM vmesne standarde ter je SoundBlaster kompatibilna.

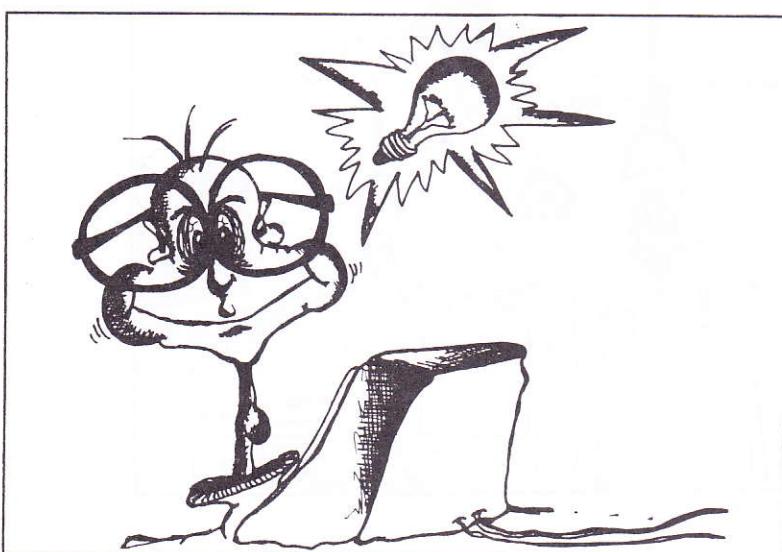
Vendar pa je najbolj zanimiva Speina karta SPEA Showtime. To je kombinirana karta, ki vključuje pospeševalnik za Windows in MPEG-1 FMV. Karta kot Showtime omogoča lastnikom PC-jev, da si ogledajo filme, ki so spravljeni na CD kot kompresirani digitalni podatki in do konca izkoristi igre, kot npr. Return to Zork, ki tudi uporabljajo MPEG tehnologijo.

Cena še ni dokončno znana, vendar lahko CD-ROM uporabniki pričakujejo ceno okoli 400 zelencov. Taka cena bi postavila to karto ob bok, pred kratkim predstavljeni, ReelMagic Lite card. Karta zahteva PCI 2.0 ali VESA local bus vmesnik.

Ena izmed bolj opaznih Speinov novih grafičnih kart je Mirage P64 graphics card. Narejen za pospeševanje Windowsov, predstavlja Mirage 64 biten procesor z 1Mb ali 2Mb verzijo. Cena se giblje okoli 430 zelencov.

Spea je tudi napovedala nove revolucionarne 64 bitne zvočne karte, ki bodo kompatibilne z vsemi doslej znanimi zvočnimi kartami, ki bodo vaše že za 400 zelencov, kar je pri današnjih cenah hardwarea zelo težko verjetno.

Matej Petek

ZAKLJUČEK:

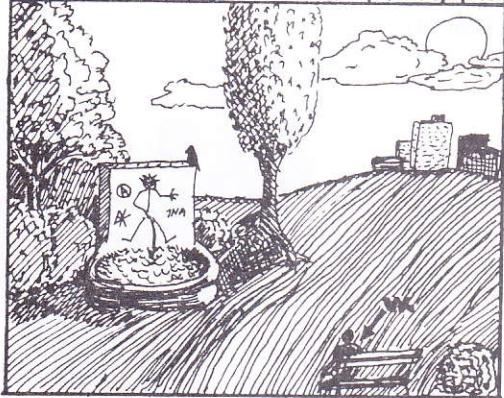
Hmm. Zgornja krajša predstavitev podjetja SPEA je zanimiva verjetno bolj za izkušene računalniške mačke kot pa za ledinske mačkice. Mogoče bi vam moral razložiti nekaj izrazov kot npr. VESA local bus ali PCI ali MPEG, vendar mislim da bi vas to še bolj zmedlo kot izrazi sami. Saj veste, če niste računalničar pač niste in Bog vam pomagaj, če kdaj boste.

Tako, prišli smo do konca. Ne se jokati, vsega lepega je enkrat konec, sicer pa se vidimo v naslednji številki naj časopisa Mladika. Ne pozabite nam pisati na naš že znani naslov – zraven WC za profesorje.

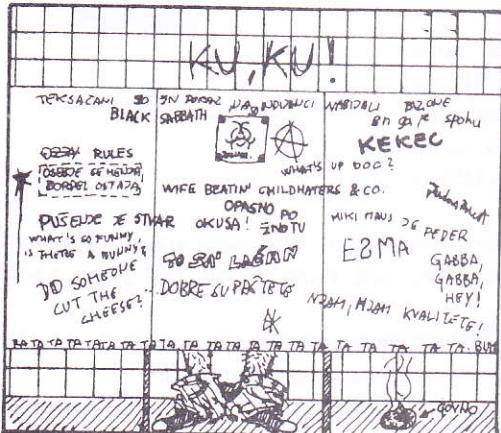
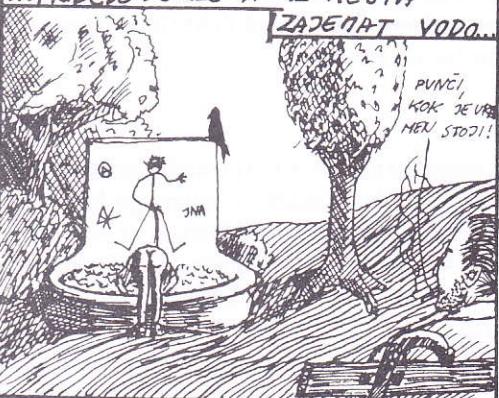
Ureja: Blaž Kondža

SUICIDE SOLUTION ali TRPLJENJE MLADEGA WERTHERJA

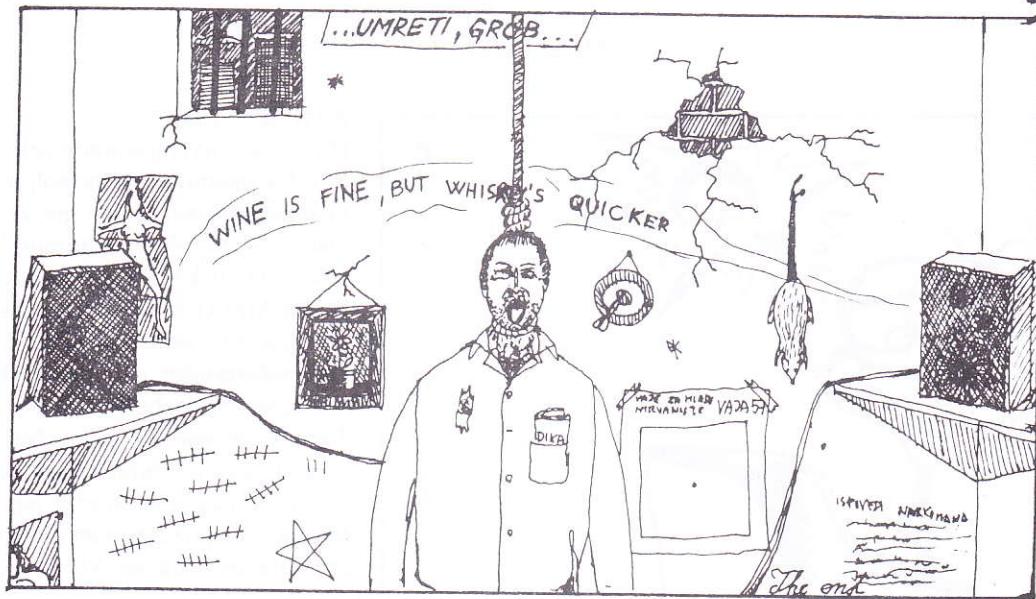
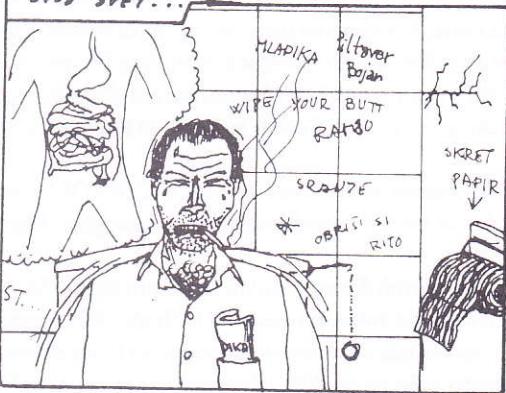
...TESNO PRED MESTOM STOJI VODNIK...

...PRIDEJO DEKLETA IZ MESTA

...VRACAM SE VASE IN NADEN TAHKAD
SVOD SVET...

MLADIKA

ČUKI NA VESELICI

18. 7. 94 Turjak

9. pm.

Z samo enourno zamudo Čuki

Č: Dober večer! Mi smo Čuki!

P: Ha, ha, ha, kaj so dobri, ha, ha, k da tega ne vemo, ha, ha...
Plosk, plosk, plosk,... (Žvižganje & stuff)

Č: Hm, hm, hh... Otroci, katero pesmico imate najraje od Čukov, ha?

O: Krokodilčke, krokodilčke, ...

Č: Krokodilčki... sam se zdaj potikam naokrog, daleč stran od njenih dolgih nog... UAU!

P: Plosk, plosk, plosk...

Č: Hvala! A bi kdo od vas zapel Krokodilčke, he, he, he?

O: Jest, jest, jest...

Č: Kako ti je ime?

B: Balbal! (Mami lej me!)

Č: Barbara, izvoli! 1, 2, 3, 4,

B& Č: ...sam se zdaj potikam na okrog, blez njenih dougih nog...

P: Plosk, plosk, plosk...

Č: Bravo Barbara! No, a bi še kdo krokodilčke?

O: Jest, jest, jest...

Č: Živjo, kako je pa teb ime?

L: Luka, hi, hi, hi, hh, hh...

Č: Luka, pa dajmo! 1, 2, 3, 4...

L& Č: ...sam se zdaj potikam na okrog H?...

Č: ..brez njenih ..

L: ... aja , dolgih nog, hi, hi ...

Č: Zdej bomo pa mal pavze uzcl, hc, hc... Čuki se ob 11 pm vrnejo na stejd...

P: Plosk plosk plosk.... Čuki, Čuki,... Plosk...

Č: Hvala, hvala, čudovita publika ste, mi smo pa Čuki!

P: Aplavz.....

Č: A bi še kdo zapel Krokodilčke?

2 am: sam se zdaj sprehajam naokrog...

P: Plosk, uaaaaaa, plosk...

Č: Hvala, hvala... abi še kdo zapel krokodilčke? Al pa Zanzibarja? Hi, hi...

itd.

Napisal: Gregor P. V.

Zaupne besede d.o.o.

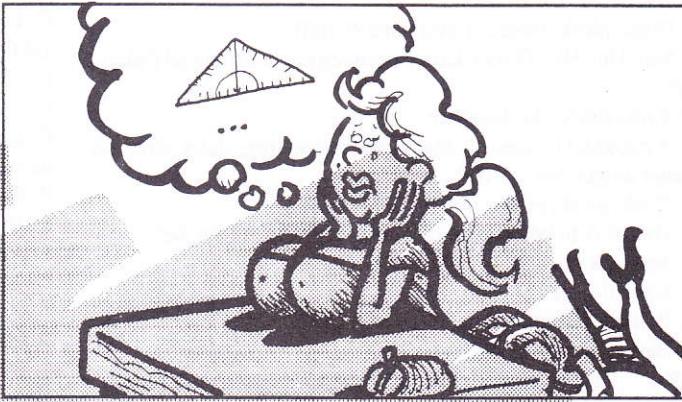
Hm, hm... priznam, nisem si mislil, da imate ljudje iz moje šole toliko problemov, predvsem pa ne tako globokih in tako kompleksnih. Da sem napisal odgovore na ta vprašanja, sem porabil toliko časa in vsega psihološko-filozofskega znanja, da sem na koncu ugotovil, da je bila svetovalna služba nekaj najnujnejšega, kar nam je še manjkalo.

Šifra: OSAMLJENA

Rabim nasvet. Sem zelo zakompleksana. Nikakor ne morem osvojiti geotrikotnikov. Te male barabe so mi že trikrat ušle iz puščice. No, nikakor nočejo ostati notri. Ali mi lahko pomagate obdržati četrti geotrikotnik, ali sem obsojena na življenje brez matematičnega pripomočka!!!!!!!!!!!!

P.S.: Sicer so moje mere 90-60-90.

Gustelj

IZVEDENEC:

Zdi se mi, da si prav ti tista, ki je povzročila ta problem. Ali nisi pomislila, da morda posvečaš preveč pozornosti drugim pripomočkom, namesto da bi ta čas porabila za tvoje geotrikotnike? Najbrž so postali ljubosumnji in so odšli iskat svojo srečo drugam. No, kljub vsemu ti je ostal še eden. Daj mu ime, spi z njim, skupaj se prehranjujata in se predvsem veliko pogovarjata. Boš videla, problem sploh ni tako hud in kmalu ti bo jasno, da je četrti geotrikotnik tvoj in samo tvoj. Kar pa se tiče tvojih zares prečudovitih mier, je najbolje, da prideš po nasvet k nam v uredništvo in vprašaš po Juretu. Ta ima podobne probleme kot ti in ti bo rad pomagal.

Šifra: KOMPOST

Drago uredništvo zaupnih besed!

Imam precej hud problem. Doma se ukvarjam z biovtrom in ugotovila sem, da hlevski gnoj povzroča mozolje na mojem fantu, kadar je mojo zelenjavovo. Oba zaradi tega zelo trpiva, ker naju to pri sadomazohizmu zelo moti. Prosim vas, s čim naj gnojam moj vrt, da moj fant ne bo imel več mozoljev? Hudo je, ker imava zelenjavovo oba zelo rada. Prosim vas, pomagajte mi!!

IZVEDENEC:

Da hlevski gnoj povzroča mozolj ali akne, so vedeli že starci Rimljani. Torej so iznašli kompost. Ta je sestavljen iz organskih odpadkov, kot so ostanki kosi, kosti, jajčne lupine, različne papirne embalaže in zemlja. Za ostalo poskrbijo gliste. Tako bodo problemi naenkrat izginili in se bosta s tvojim fantom spet lahko igrala vajine čudovite igrice. In ali sta kdaj pomislila, kako čudovito je lahko kdaj v postelji z veliko zelenjave, sveže in trde ?!

"Ginekolog" svetuje

Šifra: SPOLNOST

Imam problem. Očitno so mi bolj všeč moški, ampak jaz imam vseeno rad svojo mami. Kaj naj naredim? Na koga naj se obrnem?

IZVEDENEC:

Da so ti všeč moški, to ni nič hudega. In lepo je, da imaš rad svojo mami. Torej ji predstavi svojo ljubezen in mami razloži, da je tudi to način življenja. Prepričan sem, da te bo razumela. In potem ti to tudi ne bo več treba skrivati. Lahko pa se tudi pridružiš klubu G.S. (Gey society), ki ga prav zdaj odpirajo na naši šoli. In če boš odprl oči in bolje pogledal po šoli boš videl, da niti slučajno nisi edini...

Vaše probleme mečite v naš nabiralnik pri zbornici, na katerem piše MLADIKA. Skušali vam bomo pomagati. Anonimnost je zagotovljena!!

piše: stranac u noči

HOROSKOP

Jesenski Čokl (1.1.–3.1.)

Šli boste v hribe in tam našli svoj kamen, ki vam bo nekega dne mogoče rešil življenje. Luna vam bo naklonjena.

Lesna Biba (4.1.–12.1.)

Izgubili boste srečno posodico za mešanje mavca, toda brez panike kajti srečna posodica za mešanje fugirne mase vas bo srečna pričakala na svojem mestecu.

Severni Konda (13.1.–14.1.) (op. gl.ur. Al prav se piše Konda al Kondža?)

Zelo vam bo neprijetno, toda ko se boste polulali bo malo boljše.

Vučko (15.1.–18.1.)

V ljubezni se vam bo zalomilo. Nikar ne obupajte, malo ledu, pa hitro k zdravniku.

WC račka (19.1.–23.1.)

Danes je srečen dan, si boste rekli, če boste zadeli na Lotu.

Drevesni Čokl (24.1.–26.1.)

V sredo vam bo izpadel zob, toda miška ne bo imela časa, ker bo pomivala posodo.

Rdeča pesa (27.1.–31.12.)

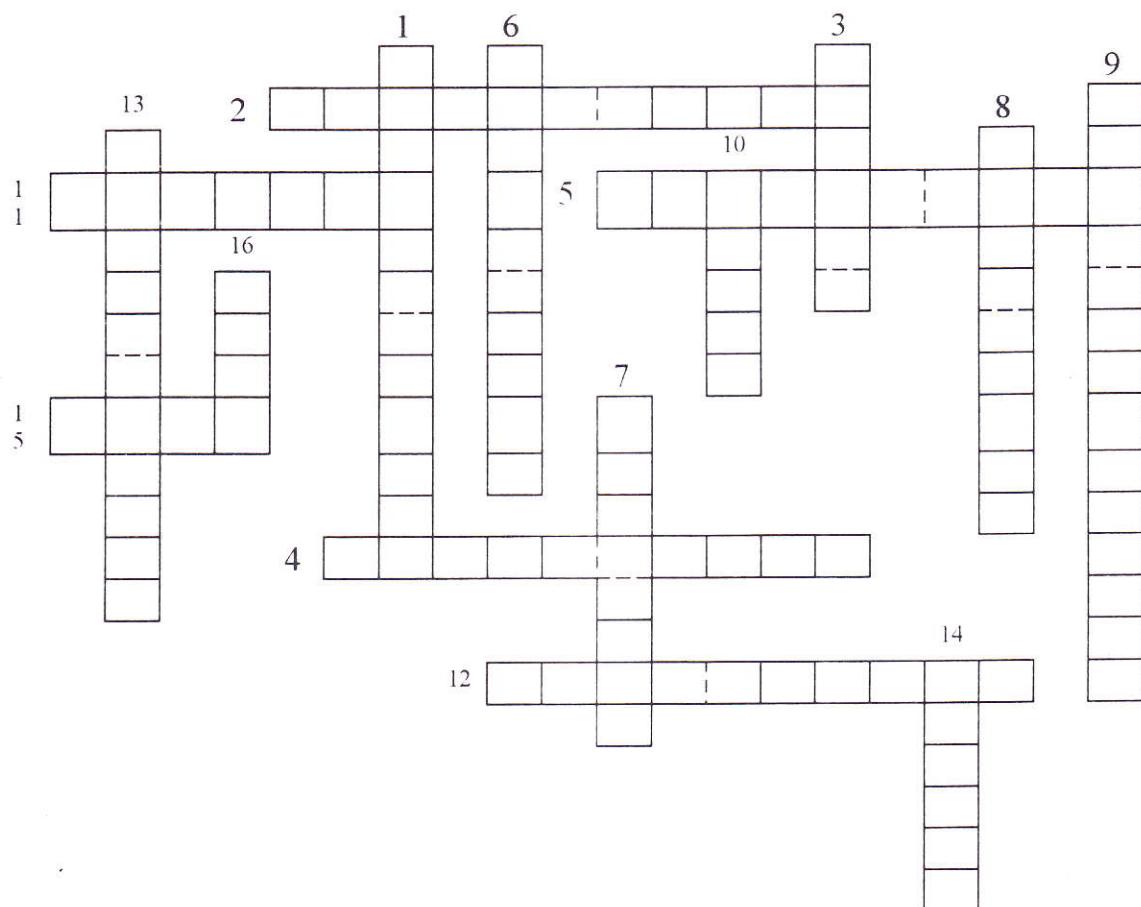
Pri prenašanju strešnikov se vam bo odtrgala peta. Karkoli boste storili, ne smete vreči strešnika na tla in nanj nametati kolačev.

Pripravila: Sandi in Igor

– Vsaj trinajstkrat je že prišel vprašat', če sva plačali za stola?

ZNANE OSEBNOSTI

1. Oseba z velikima organoma v ospredju in majcenim organčkom v glavi ter umetnim nosom
2. Oseba, ki je s pomočjo fosforja v ribjih glavah vzgojila svojo prekrasno sivo bado
3. Oseba , ki se še ni popolnoma razvila iz našega prednika ("Mislm, kva!")
4. do re mi fa so la (Ledina)
5. Odkriva nove zvezde modne piste.
6. "Sovražim Janše, vse jih dobim pa, če potem takoj umrem."
7. Pri Viktorjih "surla" do Pakistna
8. "Včasih vem kva bi napisala, včasih pa ne!"
9. "Toliko o tem!"
10. "O, moj Popaj!"
11. Politična oseba z čudnimi verskimi nagnjenji
12. Oseba z nagnjenji do pižmovk
13. Blondinka, kateri je navezanost na mater skisala možgane
14. Če si grd, zakaj ne bi bil še grši: "Pobrij se!" (on se je že)
15. "Ne bom ti lagal, da nimam kocin!"
16. Sova in njeni ljubimci

Sestavili: ŠPELA IN KATARINA

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : [časopis...]

izposojni rok S14 dni

L30277 Knjižnica Gimnazije Ledina